

VI SKAL SEIRE!

Studiesirkel fra Rød Ungdom

 Oktober

Vi skal seire!

Studiesirkel fra Rød Ungdom

Forlaget Oktober A/S
Oslo 1978

Studiesirkel fra Rød Ungdom
Vi skal seire!

© Forlaget Oktober, 1978

1. opplag, januar 1978, 7 000
Trykt hos A/S Duplotrykk, Oslo 1978

ISBN 82-7094-962-0

INNHOOLD

FORORD	5
--------------	---

MØTE 1

SOSIALISME — JA! KAPITALISME — NEI.....	8
--	----------

Dødsulykka	8
Norge er et diktatur	8
Produksjon for profitt	9
Gift-skandalen	9
Likhet for loven	10
Det er rettferdig å gjøre opprør!	10
Pøbler?	11
Hammersborg	12
Menneskeforaktere	13
Klasser	13
Velg side!	15
Staten	15
Sosialismen	16
Et nytt menneske	18
Sosialismen i Norge	19
Væpna revolusjon	19

MØTE 2

VERDEN I OPPRØR.....	22
-----------------------------	-----------

Overbefolkning	23
Imperialismen	23
3 verdener	24
Supermaktene	24
USA	26
Sovjet	27
Den 3. verden	28
Den 2. verden	29
Krig	29
Ny verdenskrig	31
Kan vi seire?	32
Atomvåpen	33

MØTE 3

SKOLEN..... 36

Borgerskapet sin skole	36
Undertrykking avler motstand	38
Kamp mot karakterer og eksamen!	38
Mot det reaksjonære innholdet i undervisninga!	40
En lesende arbeiders spørsmål (dikt)	40
Krev demokratiske rettigheter!	41
Hvordan vil vi ha skolen?	42
Bare sosialismen kan skape en bra skole	43
Det er rettferdig å gjøre opprør	43

TILLEGG..... 48

Karl Marx	48
Friedrich Engels	49
Lenin og revolusjonen i Russland	49
Stalin og revolusjonen i Sovjet	51
Mao Tsetung og revolusjonen i Kina	52
Sovjet etter Stalin	54
Hva er AKP(m-l)?	55
Hva er Rød Ungdom?	56
Sommerleir	57
Streikekampen	57
1. mai	58
8. mars	59
Nazisme	59
Røde Garde	60
Uredd	60
Klassekampen	60
Bøker som er fine å lese — og hva du finner i dem	62

FORORD

Dette er den nye studiesirkelen til Rød Ungdom. Den er ment som en første innføring i kommunistisk politikk for ungdom. Opplegget inneholder litteratur til 3 møter.

Det første tar opp hvorfor det kapitalistiske systemet som er i Norge i dag er råttent og hvorfor vi må slåss for sosialistisk revolusjon.

Det andre møtet handler om situasjonen i verden i dag, om de store frigjøringskampene som folket i den 3. verden fører, om hvorfor noen land er fattige og andre rike, og om supermakten USA og Sovjet som planlegger en ny verdenskrig.

Det tredje møtet handler om skolen i Norge i dag, om hvorfor det er rett å gjøre opprør i skolen, og om åssen vi ønsker at skolen skal være.

Bak i heftet vil du finne en del korte artikler som du kan lese utenom, de gir nyttig viten om de kommunistiske klassikerne, om AKP(m-l), om Sovjet i dag, om bøker du bør lese og mye annet.

Det er lagt opp til 3 møter i løpet av sirkelen. Det er lurt å ha disse med et visst mellomrom sånn at dere får forbedret dere. En uke eller 14 dagers mellomrom kan være bra, men ikke lengre i alle fall. Dersom dere har tid på hvert

møte, kan dere avslutte det med et punkt som kalles «Aktuelt» der dere diskuterer kamper dere står oppe i, ting folk lurere på og vil spørre om osv.

Hvorfor lage studiesirkel? For at du skal skjønne samfunnet. Du må skjønne samfunnet for å kunne forandre på det. Du ser at det er arbeidsløshet, at ungdommen ikke har noe sted å være, at politiet dunker laus på ungdommen. Du veit du blir pressa av karaktersystemet, og at du blir behandla som en unge på skolen. Hvorfor er det sånn? Sirkelen prøver å gi svar. Den gir *kommunistiske* svar fordi det er vi kommunister som vil styrte hele dette samfunnet og bygge et nytt der arbeiderklassen bestemmer.

Hvem kan være med på sirkelen? Alle som er interessert i hva Rød Ungdom slåss for, alle som er interessert i å ta opp kampen, alle som ønsker å lære om hvordan samfunnet er, eller som vil lære noe om sosialismen. Det vil sikkert være best å få en som har politisk erfaring til å lede sirkelen, men det er ingenting i veien for at en gjeng ungdommer kan sette i gang sjøl.

Den er også fin å lese sjøl om du ikke ønsker å delta i en studiesirkel. Den er fin å gi bort til andre.

Denne sirkelen kommer i ei tid med

oppsving i ungdommens kamp. På en lang rekke steder i Norge har ungdom tatt saka i egne hender og okkupert hus. Kampen mot karakterer i skolen er også reist. I Oslo og mange andre steder slåss ungdommen mot politivolden. Blant ungdommen øker solidariteten med de kjempende folkene i den 3. verder. I ei sånn tid må vi studere for å bli dyktigere til å kjempe, for å stå på og ikke la oss lure av borgerskapet. I ei sånn tid er *Rød*

Ungdom viktig. Rød Ungdom er organisasjonen for deg som er ung og opprørsk, som deltar i disse kampene, som ønsker slutt på undertrykkinga og som ønsker revolusjon. Støtter du Rød Ungdom, kan du bli med i Rød Ungdom. Rød Ungdom er ingen organisasjon for «de utvalgte». I Rød Ungdom kan du være med å slåss og lære mer om kommunisme enn det denne sirkelen gir. Meld deg inn!

MØTE 1
SOSIALISME — JA!
KAPITALISME —
NEI

Møte 1: Sosialisme — Ja! Kapitalisme — Nei!

DØDSULYKKA

Torsdag 14. november 1977 blei en lærling som var 17 år gammel drept i ei arbeidsulykke. Han jobba på Furuset i Oslo for det store byggefirmaet Ragnar Evensen. Dette var ei ulykke, men hvem var ansvarlige?

Det hasta med å få blokka ferdig. Sjefene jaga på arbeiderne: tempo, tempo, tempo! Arbeiderne protesterte. De var redde for å balansere langt over bakken på isete planker og uten beskyttelse.

De krevde sikkerhetsnett og at rekkverk skulle bli spikra opp. Ingen ting skjedde. «Det er altfor vanskelig å gjøre,» sa sjefene. «Vi driter i det, det koster penger og tar bare mere tid,» tenkte de sikkert for seg sjøl. Resultatet var ulykka.

For å sikre profitten sin tvinger kapitalistene arbeidsfolk til å risikere livet under farlige arbeidsforhold.

NORGE ER ET DIKTATUR

Slikt skjer i Norge i dag. Det blir sagt at Norge er et demokrati, men demokrati betyr folkestyre. Det er ikke noe folkestyre for arbeiderne på byggefeltet til Ragnar Evensen på Furuset. Her er det Ragnar Evensen sjøl og de sjefene som han har ansatt, som bestemmer. Arbeid-

derne må gjøre det de får beskjed om, uansett om det fører dem opp i livsfarlige situasjoner.

Ragnar Evensen er en kapitalist. De som eier fabrikkene, byggefirmaene, bankene, rederiene osv. er kapitalister. Disse kapitalistene dikterer arbeidere,

funksjonærer, ekspeditriser, lagerarbeidere og kontordamer. Derfor sier vi at det er *kapitalistenes diktatur* over arbeidsfolk i Norge i dag.

Folk kan stemme ved valgene, men partiene på Stortinget beskytter kapitalistene. Vanlige folk får ikke makta ved å legge en stemmeseddel i ei valgurne.

I andre land hvor kapitalistene rår, får arbeidsfolk ikke engang lov til å stemme ved valg. Chile er et sånt land. Her er det også kapitalistene som rår, men de har innført totalt diktatur for å holde folk nede. Dette kaller vi for *fascisme*.

PRODUKSJON FOR PROFITT

Hva teller mest for dem som eier fabrikkene, bankene og rederiene? De tenker bare på å skaffe seg mere penger, stadig mere penger.

Arbeidsfolk trenger også penger for å skaffe seg mat, klær, hus og andre nødvendige ting. Sånne ting har ikke kapitalistene noe problem med å skaffe seg. De har penger nok til å leve i luksus, til å eie mange biler, privatfly, landsteder og store hus. De har penger til å holde gi-

gantiske fester og dra verden rundt på ferier.

De ønsker størst mulig fortjeneste (profitt) for å kunne kjøpe flere fabrikker, ansette flere arbeidere og funksjonærer, skaffe seg større og større *makt*.

Det er kapitalistene som bestemmer hva som skal lages i Norge. Produksjonen skal gjøre dem som alt er rike enda rikere og mektigere.

GIFT-SKANDALEN

Teckomatorp er et sted i Sør-Sverige. Her ligger det en kjemisk fabrikk som heter BT-Kjemi.

I 1975 begynte folk som bodde i nærheten av fabrikkene å protestere. Lufta var forurenset og folk begynte å bli sjuke. De krevde undersøkelser og at arbeidet på fabrikkene skulle stanses til det blei klart hva som var i veien.

De kontakta lederne for bedriften og staten. Staten gjorde ingenting, og di-

rektøren sa at det var tull og kalte det «nonsens». Ingen ting skjedde.

To år seinere blei det avslørt at det var gravd ned hundrevis av tønner fulle av livsfarlig gift i områder rundt fabrikkene. Tønnene hadde begynt å ruste, og gifta rant ut. Drikkevannet nedafor fabrikkene kunne ikke brukes. Dyr som fikk i seg gifta døde på sekundet.

Folk fra staten forsøkte å dysse saka ned og sa at det likevel ikke var farlig å

bo der, men dette var løgn. For i november 1977 blei det født en dødfødt unge fordi mora hadde fått i seg noe av gifta.

Sjefene fikk gravd ned gifttønnene for å spare penger. De visste hva de gjorde. De visste at tønnene før eller seinere

måtte gå i stykker og gifta spre seg.

Det blir snakka mye om naturvern og om at en skal ha et bra nærmiljø. Men kapitalistene gir faen i folk og natur når de kan spare penger på det og gjøre fortjenesten sin større.

LIKHET FOR LOVEN?

Hva skulle blitt gjort med direktøren og de andre sjefene ved BT-Kjemi i Sverige?

Hva skulle blitt gjort med direktøren og de ansvarlige sjefene ved Ragnar Evensen i Oslo?

Slike folk skulle blitt avsatt på sekundet. De skulle stilt i retten og stått til ansvar for handlingene sine. De skulle fått lange fengselsstraffer.

Hva skjer i Norge og i Sverige og i alle andre kapitalistiske land? Slike folk går fri (stort sett). De får fortsette i jobbene sine. Hvorfor? Fordi det er kapitalistene som har makta i dette samfunnet. Politiet er ikke til for å arrestere sjefer og direktører. Dommerne er ikke utdanna for å dømme de rike. Fengslene har ingen le-

Fra rivinga av Hammersborg skole. Purken brukte hester, køller og rå vold for å få vekk okkupantene sånn at Frelsesarmeen kunne få bygge sitt nye hus der skolen og ungdomsklubben lå før.

dige celler for dem som har makta.

Hva skal politiet, dommerne og fengslene brukes til?

DET ER RETTFERDIG Å GJØRE OPPRØR!

Tenk deg at arbeiderne ved Ragnar Evensen ikke fant seg i denne slavedrifta lenger. Tenk deg at de grep fatt i sjefene, innkalte til møter hvor hundrevis av arbeidere var til stede og lot sjefene stå

fram der. Tenk deg at arbeiderne sparka sjefene og lot dem få jobbe med å blande sement og sand og lempe stein. Og at arbeiderne sjøl valgte ledere som de stolte på som skikkelige folk. Ledere som

tenkte på at arbeidernes helse måtte beskyttes.

Dersom du tenker deg det, så aner du hvordan vi skal få det her i landet når Norge en dag skal bli fritt, sosialistisk.

Dette er demokrati. Da vil det være de som jobber som har makta. Da vil det være folkestyre. Fortsatt vil det være noen som vil bli diktert over. Men nå er det arbeiderne som dikterer over dem som før har vært sjefer og eiere. Det er ikke et lite mindretall pampere og rikfolk som dikterer over alle oss andre.

Vi kaller derfor sosialismen for *prole-*

tariatets (arbeidernes) diktatur. Kapitalistenes diktatur er makta til de få, undertrykking av dem som jobber. Det er urettferdig. Proletariatets diktatur, sosialismen, er flertallets diktatur over det lille mindretallet som ønsker å undertrykke og utbytte arbeidsfolk. Sett fra arbeiderklassen og de undertrykte massenes side er sosialismen derfor rettferdig.

Spørsmål:

Er det riktig at det er diktatur i Norge og at det ikke er demokrati for arbeidsfolk?

PØBLER?

La oss ta et skritt om gangen. Det er rettferdig at arbeidsfolk har makta. Det er dem som lager alt. Det er dem som er flertallet i samfunnet. Det er urettferdig at en direktør i Holmenkollåsen som aldri har fått olje på fingra, skal leve i sus og dus for et overskudd som arbeiderne har skapt.

Men hva vil egentlig skje om arbeiderne i dag krever rettferdighet og tar seg til rette? Hva vil skje om de befaler direktøren å vaske brakkene på Furuset? Hva vil skje om de sparker sjefene sine, gjør opprør og velger sine egne til ledere?

Politi, militære og avishets er stikkord her. Aftenposten, Arbeiderbladet, Dagbladet og VG vil bli helt fra seg. TV og radio vil koke over av prat om ekstremister og vold mot uskyldige. Ny Tid og «Friheten» vil bable om at en må

vente til Stortinget har fått behandla saka.

Aviser, TV og radio vil ljuge så det renner av dem. De vil framstille det som har skjedd fullstendig på hodet.

Alle vil rope om at det er ulovlig. Det er klart at det er ulovlig. Det er jo kapitalistene som har laga lovene. Det er jo kapitalistenes lover. Det er klart at kapitalistene mener at sosialismen er ulovlig.

Politiet vil komme. De vil forsøke å rydde byggeplassen. Når arbeiderne tar igjen, vil politiet gå til angrep med køller, hester, bikkjer og skjold. Arbeiderne vil bli dratt inn i politibilene. Mange vil bli dømt. Fengslene vil bli fulle av arbeidere og ikke av direktører som nekter at det blir satt opp sikkerhetsnett eller som graver ned gifttønner.

Alt i dag er det sånn at når arbeiderne

streiker og jager vekk streikebrytere så kommer politiet i flokker for å tvinge dem vekk og arrestere dem. Det skjedde

ved Linjegods i Oslo, ved brygga i Oslo og flere andre steder.

HAMMERSBORG

I Oslo var det en skole som het Hammersborg. Den lå i svarteste sentrum, og var også tilholdssted for en stor ungdomsklubb. Så blei det bestemt at skolen og klubben og alt skulle rives. Dette protesterte ungdommen mot, sjølsagt. Hvorfor skulle de gi opp lokalene sine

fordi om Frelsesarmeen og Postsparebanken absolutt ville bygge der de hadde klubben sin?

Det var rettferdig av ungdommene å forsvare stedet sitt. Men hva sa politikerne i staten og i bystyret? Skal en tru på lærebøkene våre på skolen, så er sta-

Unge aktivister fra klubben på Hammersborg er ute med løpesedler.

ten og kommunen noe som tar hensyn til alle. Men kommunestyret i Oslo stemte for riving. Og her fikk vi se hva politiet skal brukes til.

Et hundre og tjue purk med hester, bikkjer, langkøller og håndjern gikk til angrep. Ungdom i titall blei slått, dratt i håret, sparka og biti.

Hammersborg blei rivi til slutt, men ungdommen i Oslo sentrum hadde lært mye om politiet. Det er ikke lenger mange som trur på eventyret om politimannen som klapper små barn på hodet og hjelper gamle over gata.

MENNESKEFORAKTERE

Men gjorde ikke politiet bare jobben sin? Det er avslørende at *jobben* til politiet er å banke opp ungdom som slåss for det som er riktig og rettferdig. Har noen hørt om at politiet har «jobba» med å banke opp kapitalister som nekter arbeidere høyere lønn?

Det er ikke bare organisert motstand som får politiet til å gå berserk. Politifolk blir oppdratt til å forakte arbeidsfolk og ungdom. De blir oppdratt til å behandle folk som dritt. Hver dag får ungdom juling i Oslo og andre byer fordi enkelte politifolk ikke liker trynet på dem.

Hva syns dere om følgende historie? To gutter på 16 år stjeler en bil. De får en politibil på hjul. Forfølgelsen er i gang.

Det går i rasende fart gjennom byen og ut til Fornebu flyplass. Guttene stanser og løper for å komme unna. En ikke altfor sprek politimann tar opp forfølgelsen av den ene. Han løper litt, orker ikke mer, trekker opp en pistol og

skyter. Kula treffer gutten i ryggraden. Han dør med en gang. *En 16-åring blei drept fordi han stjal en bil!*

Dette er ingen oppdikta historie. Den er sann. Dette skjedde i Oslo sommeren 1975. Det hører med til historia at politimannen blei frikjent for mordet, sjøl om det var ulovlig for politiet å bære våpen på seg og bruke våpen, uten at det var gitt en spesiell tillatelse til dette. Og det hører med at politifolka i rettssalen klappa høyt da han blei frikjent.

Alle politifolk er ikke sånn. Mange polititjenestemenn reagerer sjøl mot volden og de fascistiske elementene. Men disse politifolka blir sjøl undertrykt av politiledelsen og tør knapt ta til motmæle. Samtidig får de fascistiske elementene i politiet nesten frie hender til å drive voldshandlinger mot ungdom og andre undertrykte grupper i samfunnet.

Når en slåss mot politivolden er det viktig å brennemerke de verste elementene og samtidig oppfordre andre politifolk til å ta avstand fra dem.

KLASSER

De som bor i landet vårt er ikke likt stilt. De er delt i klasser. Arbeiderne i fabrikkene, på lagrene, ekspeditriser, rengjøringspersonale, postbud og mange andre tilhører *arbeiderklassen*. Felles for alle arbeidere er at de ikke eier fabrikker. De må jobbe for andre for å få

lønn. De tjener ikke mer enn at utgifter til mat, husleie og klær så vidt blir dekket.

Skipsreder Jahre, fabrikkeier Bjerke, entreprenør Evensen, butikksjef Strøm, banksjef Melander og andre tilhører *kapitalistklassen*. Ofte bruker en også

Under kapitalismen vil det alltid være arbeidsløshet og den vil spesielt ramme ungdom. Mange tusen ungdommer går arbeidsløse og får ikke en gang trygd. Derfor er det mange arbeidsløse ungdommer som ikke lar seg registrere på arbeidskontoret.

ordet *borgerskapet* om denne klassen. Det er dem som eier fabrikkene, maskinene, de store skogene, forsikringselskapene og bankene. De er oftest rike. De har fått pengene sine ved at andre jobber for dem.

De ansetter arbeidere og gir dem lønn, men arbeiderne skaper mye større verdier enn det de får i lønn. Overskuddet stjeler kapitalistene fra arbeidsfolk. Arbeidsfolk blir tvunget til å jobbe gratis

for kapitalistene store deler av dagen. Dette kaller vi for *utbytting*!

Arbeiderklassen og kapitalistklassen er de viktigste klassene i landet vårt. Men det bor også bønder og fiskere, kioskeiere, tannleger, advokater og lektorer her. Folk i slike grupper kommer oftest i ei mellomstilling. De hører verken til arbeiderklassen eller kapitalistklassen. Vi sier at de tilhører *småborgerskapet*.

VELG SIDE!

Skolebøkene våre sier at arbeidere og kapitalister er i samme båt. De sier at de må samarbeide fordi samarbeid er bra for alle. Dette er ikke sant.

Saka er at jo hardere arbeiderne sliter, og jo mindre de får i lønn, desto mer tjener kapitalistene. Arbeiderne er interessert i høyere lønn, sikre arbeidsplasser og et tempo som ikke knekker dem. Kapitalistene presser opp tempoet, gir faen i sikkerheten og presser lønna ned.

Det som er til fordel for arbeiderne, går ut over kapitalistene og omvendt!

Derfor må vi vurdere det som skjer ut fra om det er til fordel for arbeiderne eller kapitalistene. Vi kommunister har valgt side. Vi støtter arbeiderklassen.

Det gjør vi både fordi det er riktig og rettferdig, og fordi det er arbeiderklassen som skal knuse kapitalismen og innføre sosialismen.

Mao Tsetung, kommunisten som ledet det kinesiske folket fram til frigjøring og sosialisme, har sagt:

«I classesamfunnet lever alle som medlem av en spesiell klasse, og enhver tenkemåte har uten unntak et klassestempel.»

Spørsmål:

Er det sant at alt som skjer og det vi gjør tjener den ene eller den andre klassen? Trekk fram eksempler og diskuter dette.

STATEN

Politivold. Purken går løs på ungdom som har okkupert Hammersborg skole. (November 1976)

Staten er politi, soldater, offiserer, dommere, fengsler, skoler, universiteter og departementer. Kort sagt det er svært mange ting. Det viktigste ved staten er politiet, soldatene, offiserene, dommerne og fengslene. Sånn har det alltid vært.

Oppgava til politi, soldater, offiserer, dommere og fengsler er å undertrykke arbeidsfolk. Det er å sikre at kapitalistene har makta i landet vårt. Noen vil si at

dette ikke er riktig. Men dersom vi stiller spørsmålet om hvilken klasse i Norge som er tjent med staten, så ser vi at svaret blir *kapitalistene*.

Skolen er en del av staten. Er skolen til fordel for flertallet av elevene? Er den laga for elvene? Eller er den laga for at kapitalistene skal få arbeidere som er lydige og sjefer som er jævlige? Dette skal vi ta opp nøyeret etterpå.

SOSIALISME

Kina er sosialistisk. Der er det arbeidsfolk som har makta. Der blir ikke soldatene brukt mot arbeidere og bønder, men står klare til å forsvare landet. Der blir ikke politiet brukt mot ungdommen, men hjelper og beskytter folk. De følger bare dem som ønsker å innføre det urettferdige utbyttersamfunnet igjen.

Der er ikke skolene proppa med tørt og kjedelig pensum, men det en leser om får en prøve i det virkelige livet.

Der kritiserer arbeiderne lederne for fabrikkene og hverandre. En av metodene er store veggaviser som kan leses av alle.

«Sjefen vår, kamerat Tien må se å ta seg sammen. Nå har vi i flere uker sagt at det må skaffes fram noen vifter i fabrikkhallen. Det er altfor mye røyk der fra de nye maskinene. Dette gidder han ikke å gjøre noe med. Han sier han har så mye annet å tenke på. Vi finner

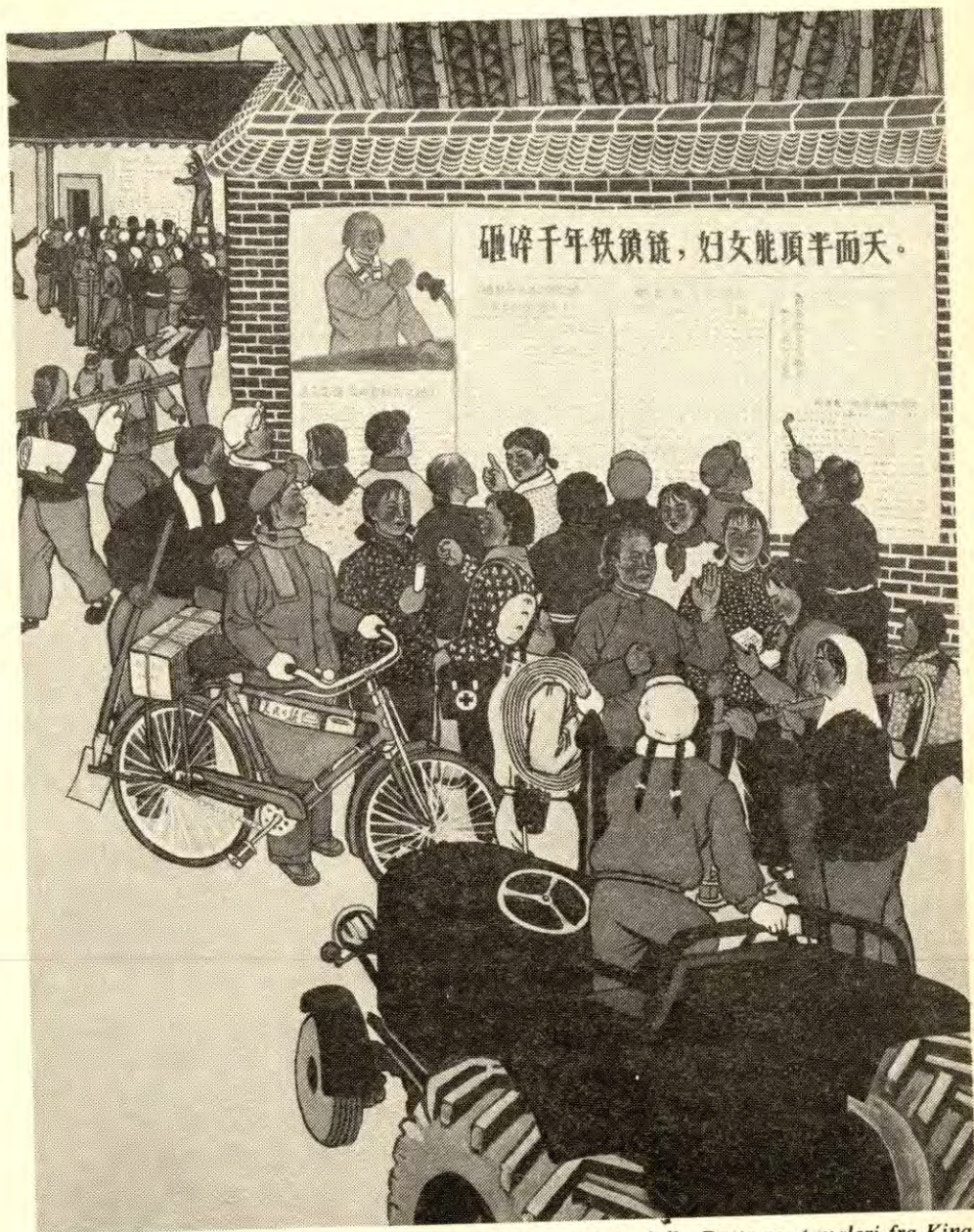
oss ikke i det. Til onsdag skal viftene være her, eller så får Tien komme på møtet vårt til torsdag og forklare seg. Vi har ikke bruk for en sjef som ikke tenker på helsa vår.»

La oss tenke oss at Tien ikke gidder å bry seg om kritikken. Han gir blaffen i viftene og kommer ikke til møtet. Da kan det godt være at arbeiderne avsetter Tien og velger seg en ny leder.

Kan slikt skje i Norge? Nei! Hva som vil skje i Norge dersom en arbeider retter skarp kritikk mot sjefen sin, det veit vi.

I Stavanger er det en fabrikk som heter Norsk Hamnerverk. 21. mars 1975 blei en arbeider som heter Geir Sundet sparka fordi han hadde vært for ivrig til å drive miljøvernarbeid på fabrikk. Kapitalistene likte ikke kritikk av arbeidsforholda — vekk med arbeideren.

Nå gikk det litt annerledes enn kapitalistene tenkte. Flere arbeidere støtta

Proletariatets diktatur betyr virkelig demokrati for arbeidsfolk. Dette er et maleri fra Kina som viser hvordan folk henger opp veggaviser og diskuterer dem. Dette er vanlig over hele Kina, og alle har rett til å henge opp veggaviser, komme med kritikk og forslag og få dem diskutert.

Geir. Også disse folka blei sparka. Arbeiderne ga seg ikke og hele landet blei kjent med saka. Sjøl om arbeiderne ikke fikk jobbene sine tilbake, så blei de et forbilde for hele arbeiderklassen ved den solidariteten de viste.

I Kina blir sjefene avsatt dersom de ikke gjør det arbeiderne krever. I Norge får arbeiderne sparken når de slåss for det som er rettferdig. Det er ingen *liten* forskjell på sosialisme og kapitalisme!

ET NYTT MENNESKE!

Målet med sosialismen er å forandre hele samfunnet og forandre menneskene. I kapitalismen blir vi lært opp til å bli egoister. Vi skal tenke på oss sjøl, strebe oss oppover på andres bekostning.

Under sosialismen er det annerledes. Der er det folket som eier fabrikkene. Jo mere som blir laga, jo bedre blir det for alle. Der hjelper en hverandre. Der blir egoisme sett ned på fordi det hindrer framgang, mens solidaritet og samhold blir oppmuntra. Derfor er sosialismen mye bedre, tryggere og rikere for arbeidsfolk.

I et sosialistisk land kan vi gjøre ting som er umulig under kapitalismen. I Norge har vi ikke mat nok sjøl. Vi kjøper det meste fra utlandet. Flere og flere bondegårder blir lagt ned fordi de ikke er lønnsomme nok.

Under sosialismen skal vi ta hensyn til det som folket i Norge og i hele verden er best tjent med. Tenk hva vi kan gjøre sammen da! Vi kan dyrke opp landet vårt, sette fisk i vann og elver, gjøre fjellsidene grønne, bruke krafta fra elvene til kjempestore drivhus fulle av tomater, druer og bananer.

Vi skal bygge veier, bruer og jernbaner og binde hele landet sammen. Vi skal lage kinoer, svømmebasseng og teatre over hele landet. Alt mulig skal vi klare å gjøre bare vi blir kvitt kapitalismen.

Pamper og byråkrater skal vi slå ned på. Det skal være folk til å lede arbeidet, men de skal ikke få lov til å undertrykke arbeidsfolk. Lederne skal hentes fra arbeiderklassen. De skal bli kontrollert av arbeiderklassen. De skal få arbeide mye på fabrikkgolvet og ikke få gro fast i en kontorstol.

Alle skal bli sikra arbeid. Det skal bli daghjem til alle barn. Arbeidsløshet vil vi bli kvitt, for vi arbeider for at alle skal få det bedre og da kan vi ikke sløse bort arbeidskrafta.

I et sosialistisk Norge skal vi ikke skape kjempebyer som råtner opp i eksos og dritt. Vi skal lage byer hvor åkrene går tett inntil fabrikkene; hvor mannen kan være bonde mens kona jobber i fabrikk; hvor det er plass til parker og store friluftsområder, lekeplasser og idrettsanlegg.

SOSIALISME I NORGE

Flertallet av arbeidsfolk i Norge er ikke revolusjonære nå, men kapitalismen er urettferdig og urettferdighet og undertrykking vil ikke bli borte. Den blir stadig verre. Der det er undertrykking er det motstand. Der det er urettferdighet er det folk som slåss for rettferdighet.

AKP(m-l) er det kommunistiske partiet i Norge. Partiet har gjort mye bra. Det har leda store demonstrasjoner og streiker. Det har støtta frigjøringsbevegelser og skoleelever som har aksjo-

nert. Rød Ungdom er ungdomsorganisasjonen til AKP(m-l). Vi leder ungdommen til å gjøre opprør mot urettferdigheten. Vi slåss for et sosialistisk Norge.

Vi har gjort mye bra, men fortsatt er vi få og det er mange som ikke kjenner oss, det innrømmer vi gjerne. Men vi veit at framtida tilhører dem som slåss for en rettferdig sak. Den tilhører dem som slåss for sosialismen. Norge vil også en dag bli sosialistisk.

VÆPNA REVOLUSJON

Men det fins ingen lett vei fram til sosialismen i Norge. Kapitalistene har det bra her i dag. De har makta. De har penge. De ønsker ikke å gi fra seg makta og privilegiene sine. De vil motsette seg sosialismen med nebb og klør.

De vil bruke soldater og politi til å knuse en sterk revolusjonær bevegelse.

Det er derfor vi sier at det er nødvendig med en væpna revolusjon. Skal arbeidsfolk få makta for å skape et rikt liv for folket i Norge, så må de *ta makta* fra kapitalistene. De må erobre den med våpen i hand, for kapitalistene vil forsvare

makta si og forsøke å underkue folket med våpen i hand.

Den revolusjonære veien er ingen lett vei å gå. Vi kan ikke love lettkjøpte seire.

Likevel er valget lett. For hva skal vi bruke livet vårt til? Skal vi bruke det til å kripe for kapitalistene og svelge i oss all urettferdigheten? Nei! Vi skal bruke livet vårt til å knuse all urettferdighet. Vi skal bruke det til å skape et nytt samfunn med frihet. Et rikt samfunn for det arbeidende folket, et sosialistisk samfunn.

Spørsmål:

Hvorfor er sosialismen bra for deg?

MØTE 2: VERDEN I OPPRØR

Møte 2: Verden i opprør

Hvis du noen gang er så heldig at du får reise til Kina og skal ta fly hjem igjen, vil du se noe rart: Når du flyr over Kina vil du se at elvene er smale og at svære områder rundt elvene er helt grønne. Men når du kommer over India er alt annerledes: Elvene er breie, langsmed elva er det et smalt grønt belte, men utofor der er alt brunt.

Hva kommer dette av? I Kina bor det 800 millioner mennesker. Ingen av dem sulter lenger. Elvene er temma og lagt i kanaler, det er bygd vanningsanlegg som gjør det mulig å dyrke opp jorda og skaffe mat til alle. Dette kan de gjøre fordi det har vært sosialistisk revolusjon

i Kina. Folket har tatt makta sjøl og samarbeider for å løse de enorme oppgavene.

Før var forholda i Kina ganske like forholda i India i dag. Folk sulta i hjel, jorda var ikke dyrka opp, det fantes nesten ikke mat. Fattigdommen var utrolig. I India i dag flommer elvene over, og vannet renner ut i havet til ingen nytte. Dette vannet kunne vært brukt til å gjøre jorda fruktbar og skaffe mat til folket. Men det er bare rett ved elva at det er grønt, ellers er jorda tørr og brunsvidd. Folket sulter, og mange drar inn til byene for å tigge fordi det verken er mat eller arbeid på landsbygda.

Fra Hsingua-fylket i øst-Kina. Dette området var tidligere sump. Nå er det laget kanaler og vanningsanlegg og er helt oppdyrka.

OVERBEFOLKNING?

På skolen lærer vi at grunnen til denne fattigdommen i u-landa er at det er for mye folk der, at de ikke kan lese og skrive og har så lite utdanning, og at de ikke får nok hjelp fra oss som bor i industri-land.

Dette er tull. Hvis dette var sant, ås- sen kunne vi da forklare at Kina har nok mat til sine 800 millioner, mens de 500 millioner innbyggerne i India sultet?

Nei, grunnen til at land som India, og Kina før, er så fattige, er at andre hele ti- da har tatt rikdommene fra dem. Land som England, Frankrike, Belgia, Spa- nia, Portugal osv. som har hatt kolonier har tjent på at u-landa er underutvikla. De har tvunget land som India til ikke å utvikle industri, jernbane, fabrikker, veier og skoler. I stedet har de tvunget disse landa til bare å selge råvarene sine.

Fattigdommen i India er særlig grell.

Kull, jern, bomull osv. har blitt stjælt fra folkene i u-landa mens de rike i kolonilanda har tjent penger. Derfor er disse landa underutvikla.

IMPERIALISME

Herskerne i de kapitalistiske landa kan ikke nøye seg med å tjene penger på arbeiderne i sitt eget land. De må også ut- bytte arbeidsfolk i andre land. De tvin- ger u-landa til å selge råvarene sine bil- lig, de plasserer penger og fabrikker i andre land, men trekker fortjenesten ut av landa. De bruker våpen, vold og ter- ror for å holde folk nede og for å få dis- se landa til å gjøre som de vil.

Dette kaller vi *imperialisme*.

Grunnen til at folket i Kina ikke sultet

lenger, er at de har kasta de engelske, amerikanske og japanske imperialistene på sjøen, og styrta dem som i Kina solg- te landet til disse imperialistene. Gjen- nom revolusjonen blei de sine egne her- rer og kunne styre utviklinga sjøl til fol- kets beste. Kina er blitt *sosialistisk*.

Spørsmål:

Hvorfor er det sånn at noen land er fattige og andre rike?

3 VERDENER

Verden i dag kan virke som en sydende vulkan på oss. Overalt er det noe som skjer: Kriger, opprør, statskupp, flykapringer, demonstrasjoner og tortur. Hva er det som skjer? I hvilken retning går det?

Vi får et godt, riktig og oversiktlig bilde som gjør at vi kan skjønne utviklinga i verden dersom vi deler landa i 3 grupper.

— Den delen vi kaller den første verden, eller *supermaktene*, består av Sovjet og USA.

— Den andre verden består av landa i Europa, pluss bl.a. Canada, Australia og Japan.

— Den tredje verden består av landa i Asia, Afrika og Latin-Amerika.

SUPERMAKTENE

Supermaktene USA og Sovjet er de største imperialistmaktene i verden i dag. De har interesser over alt. De har så mye våpen og så sterkt militærapparat at de kan føre krig hvor som helst i verden. De har satt seg som mål å herske over hele verden. Ingen andre imperialistiske makter er så sterke som dem. Derfor kaller vi dem *supermakter*.

Supermaktene USA og Sovjet er de verste til å utbytte og undertrykke folk i verden i dag. De strekker sine fangarmer til alle deler av jorda, holder folk nede i fattigdom, skyter folk ned når de gjør motstand, lager kupp og prøver å diktere over folk.

Grunnen til at supermaktene har så

mye våpen, er at de hele tida vil ha mer makt og mer rikdom. Til sjuende og sist går de til krig for å sikre dette. Supermaktene konkurrerer seg i mellom om å ha makt i verden. Det er ikke mulig for dem å bli enige om å dele jorda. For når en av supermaktene føler at den har mer makt enn den andre, vil den forsøke å presse den andre tilbake og overta landområder som den andre har dominert før. Nå er det sånn at supermaktene ikke utvikler seg likt. Derfor må denne harde kampen som de fører mot hverandre før eller seinere ende opp i en krig mellom supermaktene. Det er ikke mulig å tenke seg denne krigen som noe annet enn en ny verdenskrig.

Unge frihetskjemper i Eritrea. Folkekrigen i Eritrea har vunnet store seire den siste tida, og frigjøringa er nær. Folket i Eritrea har ført krig for sin nasjonale sjølstendighet og har kjempet mot en etiopisk hær som er direkte leda av cubanske rådgivere som er utsendt av Sovjet.

USA

Den såkalte Cruise-raketten, et av de nyeste og mest moderne ødeleggelsesvåpnene i supermakta USA sitt våpenarsenal.

Makthaverne i USA prater en masse om at de er for frihet og menneskerettigheter. Dette er bare løgn. USA har millioner av menneskeliv på samvittigheta bare etter 2. verdenskrig. De førte krig mot folket i Vietnam i 15 år, de har organisert kupp i land som Chile, Iran, Indonesia, Guatemala og Hellas.

I Vietnam sa USA at de førte krig for Vietnams frihet. Dette var sjølsagt bare løgn. I 1953 ga president Eisenhower den *virkelige* grunnen til at USA var i Vietnam. Han sa rett ut: «Sett at vi tapte Indo-Kina (dvs. Vietnam, Laos og Kampuchea). Faller Indo-Kina, ville halvøya, den siste landstripen der, neppe la seg forsvare. Det ville bli slutt på de leveranser av tinn og tungsten* som vi setter så stor pris på fra dette området. På

* Tungsten — et annet ord for metallet wolfram. Wolfram brukes bl.a. i elektronisk industri og i stål, og er derfor viktig militært.

den billigste måten forsøker vi å hindre noe som ville få de alvorligste konsekvenser for USAs sikkerhet, for vår makt og vår evne til å få visse ting vi ønsker fra rikdommene i det Indokinesiske området og Sørøst-Asia».

Her var det ikke mye prat om frihet, men desto mer om penger og makt!

I 1960 invaderte USA direkte, og satte i gang noen av de verste myrderiene verden har sett. Millioner ble drept og såra. Over Vietnam blei det i løpet av få år sluppet dobbelt så mye bomber som i hele 2. verdenskrig tilsammen! I 1970 angrep de Kampuchea (Kambodsja). Folket i Kampuchea og Vietnam fikk smake den samme «medisinen». USA torturerte og fengsla, de lagde bomber som så ut som leker som sprengetes når unga tok dem. Folk blei brent i hjel langsomt med napalm, som kleber til kroppen. USA slapp gift over skogene og utrydda plan-

ter og dyreliv. Men ingen ting kunne stoppe folkene i Vietnam og Kampuchea. De kjempa med alle våpen de hadde

og klarte til slutt å kaste de amerikanske soldatene ut.

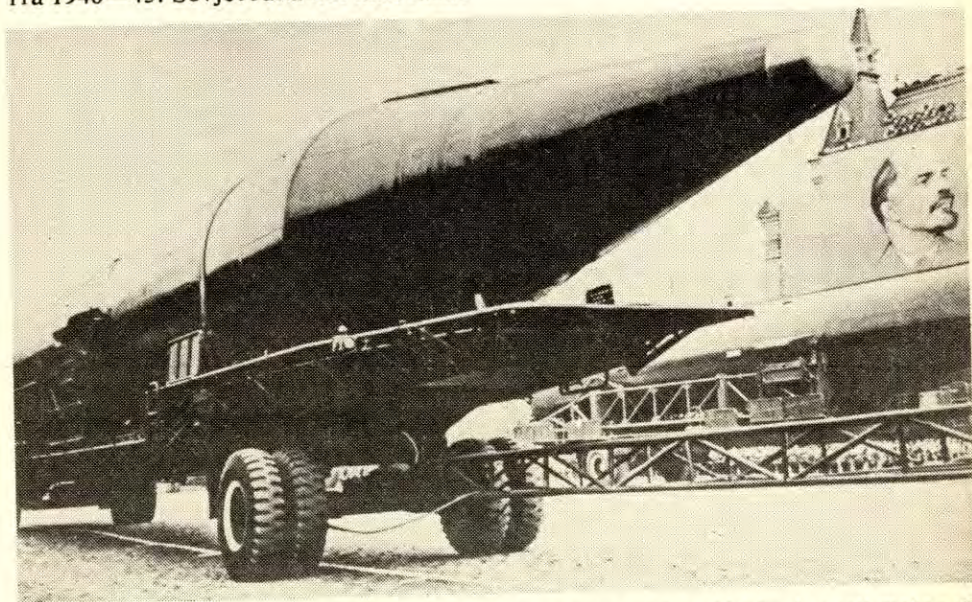
SOVJET

Makthaverne i Sovjet prater en masse om at de er for sosialisme, fred og frihet. Dette er bare løgn. Akkurat som USA tvinger Sovjet fattige land til å handle med seg sånn at det bare er til fordel for Sovjet. Sovjet har sørga for å sende fremmede soldater og våpen til Afrika for å slåss mot frigjøringsbevegelser. Dette har skjedd både i Angola og i Eritrea. Sovjet holder Tsjekkoslovakia okkupert på samme måte som Norge var okkupert av Tyskland fra 1940—45. Sovjet rulla inn med tanks

og titusener av soldater den 21. august 1968 og har altså holdt landet okkupert i 10 år.

Dette gjorde de fordi Tsjekkoslovakia ikke lenger ville danse helt etter Sovjets pipe. De prøvde å få litt frihet fra Sovjet, men det tillot ikke Sovjet. De gikk til krig og invasjon for å holde på makta si.

Sånn er supermaktene. De er de største motstanderne av fred, frihet og uavhengighet i dag.

Supermaktene Sovjet og USA driver en opprustning som verden aldri før har sett maken til. De styrker seg militært for å forberede seg på en krig om verdensherredømmet. Derfor lager de raketter som kan nå alle hjørner av verden, har hangarskip på alle hav, og prøver å opprette baser i alle verdensdeler. Bildet viser en russisk langtrekkende rakett på en militærparade i Moskva.

DEN 3. VERDEN

Landa i Asia, Afrika og Latin-Amerika tilhører den 3. verden. Det er disse landa vi ofte kaller u-land. Disse landa er de fattigste i verden — i århundrer har de ligget under for kolonialisme og imperialism. Folket er fattig, enda det er her vi finner mesteparten av verdens ressurser av olje, metaller og mineraler. Det er disse landa som er hardest utsatt for imperialistenes plyndringer i dag, men det er også her *motstanden* er hardest.

Motstanden mot supermaktene formelig koker i disse landa. De fattige bøndene og arbeiderne og mange andre

skjønner mer og mer at de må bli kvitt imperialismen. I en lang rekke land er kampen kommet så langt at folket har begynt å føre krig for å frigjøre seg. De samler seg i fjellene og i skogene, skaffer seg våpen og frigjør landet sitt bit for bit. Sånne frigjøringskriger foregår bl.a. i Thailand, Burma, Øst-Timor, Malaysia, Eritrea, i Palestina og på Filippinene. Den væpna kampen ledes ofte av kommunistiske partier sånn som AKP(m-l) i Norge.

Imperialismaktene og særlig supermaktene er så glupske at til og med kapi-

Fra et frigjort område under folkekrigen i Kampuchea der risdyrkinga er kommet godt i gang. Bare vel ett år etter frigjøringa var Kampuchea i stand til ikke bare å fø sitt eget folk, men også eksportere ris.

talister og ledere for landa i den tredje verden er nødt til å kjempe mot dem, for ikke å bli fullstendig knekt. Slike borgerlige ledere som ofte kan undertrykke sitt eget folk på en nådeløs måte, står ofte sammen mot supermaktene i FN og andre steder. De slåss for å få høyere oljepriser, og i noen land kaster de ut representanter for Sovjet og USA og bryter med supermaktene. Alt dette er bra, for dette svekker supermaktene, de *største* fiendene til folkene i verden.

I spissen for kampen til den 3. verden står sosialistiske land som Kina, frigjøringsbevegelsene og de kommunistiske partiene i den 3. verden.

DEN 2. VERDEN

Landa i den 2. verden står i en mellomstilling. De er imperialistiske land som også utbytter landa i den 3. verden. Men de er svake i forhold til supermaktene, og derfor prøver supermaktene å undertrykke også disse landa. F.eks. så prøver USA å holde kontroll med Norge gjennom NATO. Sovjet prøver å rane til seg deler av Norge gjennom å ta Svalbard og deler av Barentshavet som tilhører Norge.

Sjøl om landa i den 2. verden er impe-

Det er den 3. verden som tilfører supermaktene de hardeste slaga og direkte nederlag i dag.

Den kampen de fører, peker fram mot sosialismen over hele verden. — Den kampen som blir ført her, er den kampen som driver verdensrevolusjonen mest framover i dag. De står i spissen for å knuse det gamle og det råtne som supermaktene representerer. De representerer framtida.

Den 3. verden har reist seg med en storm. Bare på få år har frigjøringskriger seira og et titall nye blitt starta. Og mange flere vil komme til i nær framtid.

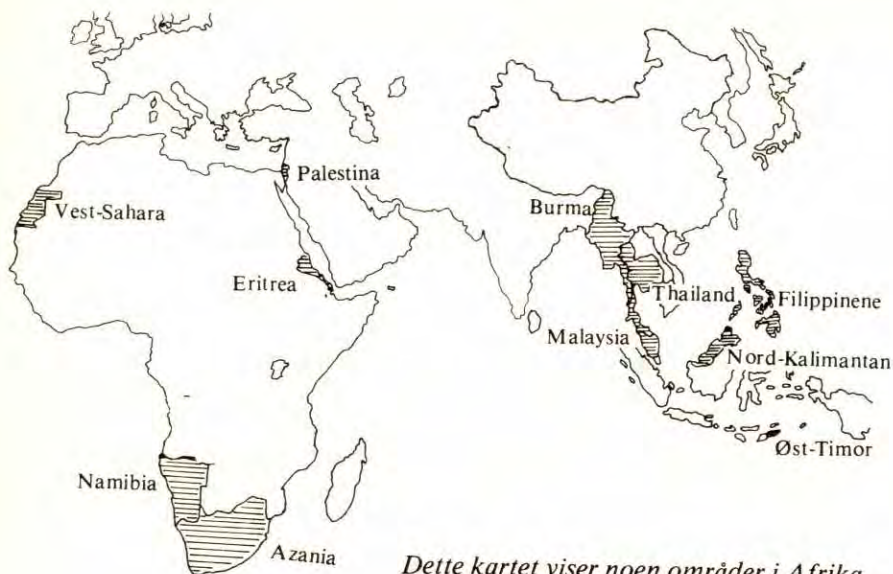
rialistland så er de ikke sterke nok til å ta opp kampen med supermaktene om verdensherredømmet.

Vi må slåss mot supermaktenes angrep på Norge. Men vi må også slåss mot norsk imperialisme i den 3. verden som f.eks. når norske kapitalister har fabrikker i Brasil og Singapore og utbytter folket der. Vi må slåss for at arbeiderklassen skal ta makta og innføre sosialisme i landet vårt.

KRIG

På skolen har vi lært at det ikke vil bli noen ny verdenskrig, for det har vi hatt to ganger før, og det gjorde så stor ska-

de at nå har stormaktene lært. I stedet samarbeider supermaktene for å prøve å løse uenigheter med forhandlinger, sier

Dette kartet viser noen områder i Afrika og Asia der det føres væpna frigjøringskamper.

skolebøkene. Dette er løgn.

Hvorfor blir det kriger? I nyere tid har vi hatt to verdenskriger og ei lang rekke mindre kriger. I historiebøkene lærer vi stort sett at krig skyldes gale og maktsjuke mennesker. F.eks. så sies det sånt tull som at vi ikke ville hatt noen 2. verdenskrig uten en mann som Hitler. Dette er løgn. Når stormaktene går til krig er det fordi de vil slåss for makta og pengene sine. Hvorfor skulle ellers USA og Sovjet drive med en så vanvittig opprustning som de gjør i dag?

Poenget er at de to supermaktene forbereder seg på å kaste seg i strupen på hverandre og starte en ny verdenskrig. I dag foregår en intens konkurranse mellom supermaktene om hvem som skal være størst og herske over flest i verden. Helst ville de være aleine om all makt.

De blander seg inn i konflikter over hele verden og føler hverandre på tenna. F.eks. i Angola i 1975 blanda begge supermaktene seg inn for å prøve å rane til seg et nytt område de kunne bestemme over. Sovjet kom best ut av den striden ved å kommandere kubanske tropper til landet.

USA har lidd mange nederlag de siste åra, mens Sovjet er på frammarsj. Sovjet blir sterkere i forhold til USA.

Når ulikheten blir for stor, *må* det bli krig. Sovjet vil kreve mer, mens USA vil holde på sitt. Dette kan bare løses gjennom at de går til krig mot hverandre.

Spørsmål:

Hvorfor er det ikke fred i verden når alle sier at de er for fred?

NY VERDENSKRIG

Derfor sier vi i Rød Ungdom at det *helt sikkert* vil bryte ut en ny verdenskrig. Den vil bli satt i gang av USA og Sovjet. Med det har vi ikke sagt om krigen vil bryte ut om kortere eller lengre tid.

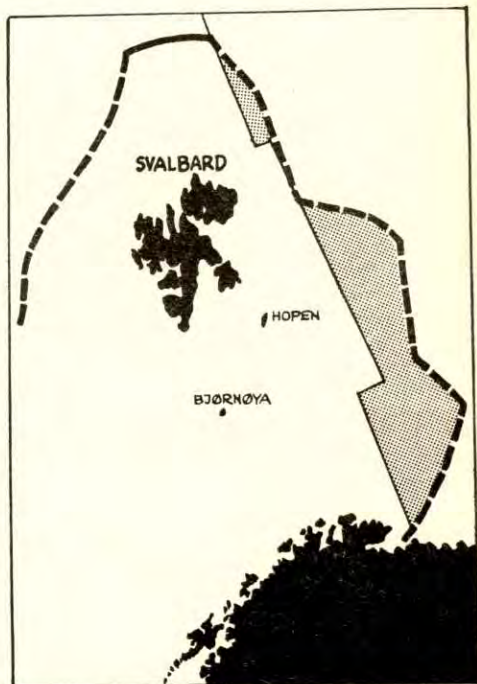
Norge vil bli dratt inn i denne krigen. Supermaktene vil føre krig om verdensherredømme, og den som vil ha herredømme over verden, må ha herredømme over Europa, bl.a. fordi det er mye industri her, det er ett av de rikeste områdene i verden.

Fordi det er Sovjet som er mest sulten på å utvide makta si, er det størst sjanse for at det er Sovjet som vil angripe Norge først.

For å ta Europa vil Sovjet angripe fra nord og fra sør og kvele Europa i en «knipetangs»-manøver. Derfor må de sikre seg Norge ganske tidlig, kanskje først. Derfor har Sovjet i lengre tid trent på å gjøre landgang i Norge.

Sovjet er godt forberedt på krig mot Norge. I nord, like østfor Finnmark, ligger verdens største flåtebase, Murmansk i Sovjet. Der ligger tusener på tusener soldater stasjonert. Sovjet står også klar med fly og soldater som kan starte et angrep på noen timers varsel.

En sovjetisk okkupasjon av Norge vil likne på tyskernes okkupasjon i 1940—45, men vil bli mye hardere. Sovjetiske soldater vil patruljere i gatene, det vil bli forbudt å gi ut aviser som går mot okkupasjonen. Det vil bli forbudt å holde møter og snakke fritt. Dersom de får greie på at noen er kommunister, vil de arrestere dem og skyte dem. Det vil bli

Det prikkete feltet viser forskjellen mellom Sovjets krav på grunnlag av det såkalte sektorprinsippet og hva Sovjet har krav på etter gjeldende folkerett. (Midtlinjeprinsippet) Gjennom de forhandlingene som nå pågår forsøker Sovjet å få AP-regjeringa til å avstå 155.000 kvadratkilometer av kontinentalsokelen i Barentshavet.

lite og dårlig mat til folk fordi den sovjetiske hæren vil kreve det vi har. Mange kommer helt sikkert til å bli drept i krigshandlinger.

Det er også mulig at USA vil angripe Norge. Det er svært farlig for USA om Sovjet klarer å ta Norge, men det er slett ikke sikkert at de vil klare å hindre dette.

Vi i Rød Ungdom er mot at Sovjet eller USA okkuperer Norge. Da vil vi gå i spissen for å slåss mot dem som angriper

landet vårt fra første dag. Vi vil oppfordre folk til å gå til krig og organisere en folkehær for å kaste fienden ut av landet.

Vi kommunister er nemlig ikke mot all krig. Det finnes to slags kriger: Rettferdige og urettferdige. Alle røverkriger som imperialistene setter i gang er vi imot. Eksempler på sånt er USA sin krig i Kampuchea og Tysklands angrep på Norge i 1940. Dette er røverkriger som de fører for å forsvare pengemakta si og for å undertrykke folk. Sånne kriger er vi mot.

Men når folket i Vietnam, Kampuchea, Eritrea osv. griper til våpen for å føre frigjøringskrig, da er det rettferdig krig. Sånne kriger støtter vi. Ja, ikke ba-

re det, dersom noen skulle prøve å angripe Norge, vil vi gå i spissen for en sånn krig sjøl. Vi slåss ikke for penger, men for å frigjøre landet vårt og gjøre slutt på undertrykkinga. Sånne kriger er vi for.

Noen folk sier at de er mot *all* krig, og at de aldri vil ta i et gevær. De kaller seg pasifister. De fleste av dem mener det godt, men de tar farlig feil. Ingen andre enn supermaktene tjener på at vi sitter på ræva og sier at vi ikke vil slåss. Så lenge det finnes imperialismen vil det finnes krig. Derfor er vi *for* kriger som blir ført for å *utrydde* imperialismen. Når imperialismen er utrydda vil det ikke bli krig mer.

KAN VI SEIRE?

I en sånn krig må vi lage en folkehær. Vi kan aldri stole på den hæren som er i dag, fordi den er leda av borgerskapet. Den vil helt sikkert klappe sammen etter ei stund hvis det i det hele tatt vil ta opp kampen. Folket må sjøl bygge opp sin egen hær, som ikke er leda av borgerskapet, men av arbeiderklassen og folket.

Men kan en sånn folkehær i et lite land som Norge slå f.eks. Sovjet? Ja,

21. august er blitt en spesiell kampdag mot Sovjets sosialimperialisme. Den 21. august 1968 rullet russiske tanks inn i Tsjekkoslovakia og okkuperte landet. Bildet er fra en stand som mobiliserer folk til å gå i demonstrasjon den 21. august.

det kan den. Men kampen vil bli hard og vare lenge.

Men vi skal huske på at supermaktene ikke bare er ute etter Norge. Når krigen først bryter løs, vil supermaktene føre krig over hele verden. Folk i alle land vil gripe til våpen og slåss mot dem. Til sammen blir dette ei mektig kraft som vil slå supermaktene. Folket i Kampuchea som er et lite land, klarte å slå super-

makta USA i løpet av 5 års krig.

Vi kan forberede oss på krig allerede i dag. Det er viktig at vi holder oss i god form, at gutta går inn i militæret for å lære å skyte. Det er og viktig å lære å klare seg ute i naturen. Så er det sjølsagt viktig at vi diskuterer dette mye med folk, for mange er ennå ikke klar over at det går mot en ny verdenskrig.

ATOMVÅPEN

Men, sier noen: Supermaktene har så mye våpen, bl.a. atomvåpen. Vil ikke en ny krig utslette verden?

Supermaktene er så morderiske at de sikkert vil bruke atomvåpen. De tar ikke hensyn til om folk dør, og de vil sikkert drepe mange, sannsynligvis flere millioner. Men de kan ikke ødelegge alt.

Vi skal huske på at de fører krig fordi de er ute etter å øke makta si, rane til seg nye områder med fabrikker, folk og råvarer. Men hvem har bruk for en utbomba ørken? Ingen. Imperialistene kan ikke leve uten å ha fabrikker og folk til å jobbe for seg. Hvis supermaktene ødela alt og drepte alle, ville det ikke være noen vits for dem å føre krig. Der-

for kan de ikke ødelegge alt, sjøl om de helt sikkert vil ødelegge mye.

Atomvåpen brukes mye for å skremme. Supermaktene prøver å framstille seg sjøl sånn at de er så sterke at det ikke nytter for folk å slåss mot dem. De ønsker at vi skal legge oss på ryggen og godta all slags terror og undertrykking fra dem bare for at de ikke skal ødelegge alt. De håper at vi skal bli så redde at vi ikke tør å slåss. Men vi er ikke redde. Vi skal slåss mot dem når de prøver seg, og vi skal vinne.

Spørsmål:

Hva skal vi gjøre den dagen Norge blir angrepet av ei supermakt?

MØTE 3: SKOLEN

Møte 3.: Skolen

Hvorfor er det så mye «bråk» i skolen? Hvorfor skulker elevene? Har du ikke hørt: «Nå er jeg glad for å bli ferdig, skal aldri sette meg på en pult igjen!»

Alt dette skjer fordi elevene synes at skolen er forbanna kjedelig og streng. Da protesterer de på tusen forskjellige måter.

Rød Ungdom støtter elevenes protester og opprør. Men for at protestene skal gi resultater og føre til noe, må elevene organisere seg, bli enige om hvilke krav de skal slåss for og hvem de skal slåss mot. De må også lære av tidligere erfaringer. Dette møtet i studiesirkelen skal være en hjelp til dette.

BORGERSKAPETS SKOLE

Skolen sånn som den er i dag er utforma av staten og alle de borgerlige partiene. Disse partiene prater så fint om at elevene skal trives og lære mye interessant. Men hva står de for i virkeligheten?

— *Høyre og Unge Høyre* vil gjøre skolen strengere. De maser mye om at det er så mye «uro» i skolen. De såkalte «umulige» elevene må ikke bli tatt på med silkehansker, ifølge Høyre. De er mot at ungdomsskoleelever skal få drive med politikk og bestemme sjøl. De synes karakterer og eksamen er flott for da får elevene noe å strebe etter. Hør bare hva Høyre sier i ei bok som heter: «Utdannelseessamfunnet», utgitt av Høyres landsstyre:

«Det er unntakelsesmennesket, eneren, som har skapt de store fremskritt i menneskehetens historie. Hele vår kultur,

hele vår sivilisasjon bygger på enkeltmenneskets første innsats. I vår tid er det kanskje enda mer nødvendig enn tidligere å sørge for at begavelsene får full anledning til å utvikle sine evner optimalt ... Skolens oppgave blir i første rekke å finne frem til disse spesielt begavede barn ved hjelp av de undersøkelsesmetodene man råder over, og komme til klarhet over på hvilket område deres begavelse ligger.»

(Formann i den komiteen som sa dette, var Jo Benkow.)

Altså ifølge Høyre: Skolen er til for geniene og ingen andre!

— *Arbeiderpartiet og AUF* har ansvaret for skolen sånn som den er i dag. Det er de som har hatt makta i alle komiteer, i Stortinget der skolepolitikken

Skoleungdom fra Peking i Kina ønskes velkommen av tidligere fattigbønder når de kommer for å slå seg ned på landsbygda og arbeide sammen med bøndene i Lucheng-kommunen.

bestemmes. Det er DNA-regjeringa som setter denne politikken ut i livet, bestemmer hvilke bøker vi skal ha, hvilke regler skolen skal ha osv.

— *SV og Sosialistisk Ungdom* kaller regjeringa for ei «arbeiderregjering» og stemmer for budsjettet til Kirke- og undervisningsdepartementet etter at deres egne små endringsforslag er blitt stemt ned. I programmet til Sosialistisk Ungdom sier de at de *for* karakterer i skolen.

Alle disse partiene og ungdomsorganisasjonene forsvarer skolesystemet stort sett som det er i dag, men prøver å lappe det sammen med reformer.

Men reformer kan ikke gjøre skolen i dag bra for elevene. Den virkelige grunnen til at elevene mistrives er at skolen er lagt opp for å tjene kapitalistene, ikke elever og arbeidsfolk.

Skolen i dag skal blant annet tjene to formål for kapitalistene:

1. *Lære ungdommen til å tru på det kapitalistene sier.* Kapitalistene trenger folk som er vant til at andre bestemmer og at de reglene som er satt opp skal følges. Det verste de veit er arbeidere som stiller krav og går til aksjoner og streiker. De vil at vi skal tru at Gud bestemmer vår skjebne, at vi må overlate alt styre til ekspertene og at arbeiderne ikke skjønner noe sjøl, at Stortinget er det mest demokratiske i hele verden. Skolen må ljugе om hvordan arbeiderne tok makta i Kina så ikke arbeidere i Norge skal finne på det samme.

2. *Gi elevene et minimum av nødvendig kunnskap.* Fabrikkeierne trenger arbeidere som kan lese og skrive og som kan jobben sin. Hvis ikke arbeiderne kunne dette, ville hele Norge stoppe opp. Ville det bli bygd svære skip hvis ikke arbeiderne kunne forstå ei arbeidstegning? Åssen ville det gått med en TV-reparatør som ikke visste noe om elektrisitet? Det

ville ikke gått. Dette er den eneste grunnen til at kapitalistene gir elevene kunnskap. En slave trengte ikke skole for å gjøre arbeidet sitt, derfor gadd heller ikke slaveeierne å lage skole for dem. Bare slaveeiernes egne barn fikk undervisning.

Det store flertallet skal komme ut av skolen etter 9 år med litt nødvendige kunnskaper så de kan jobbe i fabrikkene, gjøre rutinearbeid på et kontor og være *lydige* arbeidere.

Noen svært få har fått streka opp hele karriera, skal gå på universiteter i Norge eller utlandet og bli direktører og sjefer. Borgerskapet må ha folk som kan overta plassen i direktørstolen, på statsministerkontoret, som politisjefer og offiserer.

Skolen er livsviktig for herskerklassen. Der prøver de å forme ungdommen sånn at de ikke skal styrte kapitalistene men godta samfunnet som det er.

UNDERTRYKKING AVLER MOTSTAND

Men sjølsagt får de ikke dette til som de vil. De greier ikke å hjernevaske folk, fordi ungdommen blir undertrykt og kan sjøl se at det de sier ikke er sant. Dessuten protesterer elevene mot behandlingen de får i skolen.

Vi vil ta opp noen av de viktigste kampsakene vi mener står i skolen.

— KAMP MOT KARAKTERER OG EKSAMEN!

Karakterer og eksamen er blodig urettferdig. De måler ikke hva vi egentlig kan i et fag, men om vi kan mer eller mindre enn de andre i klassen. Det er bestemt på forhånd hvor mange prosent av elevene

som skal ha 2, 3, 4 osv. i karakter.

Karakterer og eksamen ødelegger for undervisninga. Sjøl om læreren kanskje vil noe annet, så hører vi ofte de sier, «Nei, nå kan vi ikke prate om dette lenger for nå er det bare 3 uker igjen til eksamen», og så er det tilbake til pugginga igjen. Karakterene lærer oss opp til å pugge og ukritisk godta det som står i lærebøkene, i stedet for at vi skal diskutere og forstå ting skikkelig.

Karakterene splitter. Samarbeid blir kalt fusk, og det er liksom bra om andre gjør det dårlig på prøver. Gjennom stadig å gi elevene stort sett dårlige karakterer skal det dunkes inn i huene våre at vi ikke er verdt noe, ikke kan noe og ikke skjønner noe, i stedet for at vi får *hjelp* til å rette på ting vi ikke skjønner.

Rød Ungdom er mot hele eksamens-

og karaktersystemet. Vi er for å fjerne hele elendigheta, også karakterer som bestått/ikke bestått. Vi er for at folk skal få ta den utdanninga de har lyst til og kunne velge yrke fritt. Det er urettferdig at karakterene på ungdomsskolen skal avgjøre nesten hele framtida di og åssen jobb og utdanning du skal få.

Elevene må aksjonere mot karakterer og eksamen. Her er noen forslag:

- Boikott prøver og eksamen, særlig uforberedte prøver.
- Nekte leksehøring.
- Samarbeide om å rette oppgavene og nekte i levere dem inn.
- Symbolsk brenning av karakterbøker, male slagord på skoleveggen, henge opp en vimpel i flaggstanga med slagord malt på, osv.

— Brenne de virkelige karakterbøkene.

— MOT DET REAKSJONÆRE INNHOLDET I UNDERVISNINGA!

— *Samfunnskunnskapen* gir et falskt bilde av samfunnet. I grunnbok for 9. skoleår ved Paul Figved m.fl. står det på s. 91:

Økonomisk makt

For hundre år siden var nesten all økonomisk makt i Norge samlet hos dem som eide eller ledet bedriftene i næringslivet. I vår tid har Stortinget fått betydelig makt over samfunnets økonomi. Gjennom lovgivningen og bestemmelser om skatter og avgifter kan Stortinget styre og kontrollere den økonomiske utvikling. Staten er også eier eller medeier av flere av landets største bedrifter, og deres virksomhet blir kontrollert av Stortinget.

I de enkelte bedriftene blir det samtidig gradvis innført bedriftsdemokrati, slik at de ansatte får medbestemmelsesrett i bedriften.

På denne måten blir det folket som gjennom de politiske partiene og de bedriftsdemokratiske ordninger har overtatt en stor del av den økonomiske makt i Norge.

Sammenlikn dette med det dere diskuterte på det 1. møtet!

— *Historia* gir et falskt bilde av virkeligheten. Mest er det prat om konger og

store menn, og vi hører lite om folket og åssen de levde. Sammenlikn sitatet av Jo Benkow fra Høyre i begynnelsen av dette møtet med det diktet av Brecht som står trykt ved siden av!

EN LESENDE ARBEIDERS SPØRSMÅL

Hvem bygde Theben med de sju portene?
I bøkene står noen kongenavn.
Har kongene slept på murblokker?
Og Babylon, ødelagt så mange ganger?
Hvem gjenreiste Babylon så mange ganger?
Lima strålte av gull: Hvor bodde
bygningsarbeiderne i Lima?

Den kinesiske mur ble endelig ferdig:
Hvor gikk murerne da?
Det store Roma er fullt av triumfbuer:
Hvem satte dem opp? Over hvem triumferte de?
Og i sangesnes Bysantz: Bodde alle i slott?
Selv i sagnenes Atlantis brølte de drukne
på sine slaver den natten da havet
Den unge Alexander tok India.
Han alene?
Caesar slo gallerne.
Hadde han ikke engang med seg en kokk?
Filip av Spania gråt da hans armada
gikk under: Var det ingen andre som gråt?
Fredrik den andre seiret i sjuårskrigen. Hvem
seiret bortsett fra ham?

På hver side: en ny seier.
Hvem kokte seiersmaten?
Hvert tiår: en ny stor mann.
Hvem betalte regningen?

Så mange historier.
Så mange spørsmål.

Hvem har rett?

Liknende eksempler kunne vi finne fra mange andre fag. Men ta for dere lærerebøkene sjøl og finn fram eksempler. Diskuter de andre faga dere har.

Spørsmål:

Er det riktig at skolen gir et forvrengt og falskt bilde av virkeligheten?

Sånt som dette må vi protestere mot. Vi veit at det kan være vanskelig å stå mot en lærer eller en bok som har masse materiale å vise til, men ikke godta alt som står i bøkene. Ikke tru at alt læreren

sier er sant. Skaff dere annet materiale, krev tid til diskusjoner. Ikke godta dårlige karakterer fordi læreren er uenig med deg. Hvis det pågår en streik, så krev at noen av arbeiderne skal komme på skolen for å fortelle!

— **KREV DEMOKRATISKE RETTIGHETER!**

På skolen er det en masse strenge og tapelige regler som skoleledelsen holder på fordi elevene skal lære seg å bli lydige og få dem til å tru at unge folk ikke veit

noe, at de er noen sauer som må gjetes. Ungdomsskoleelevene blir nekta de mest grunnleggende demokratiske rettigheter som å utgi skoleavis uten sensur. De må ha godkjenning for å opprette organisasjoner og lag på skolen. De får ikke lov

til å selge politiske aviser eller dele ut løpesedler osv. Vi må kreve rett til alt dette: Krev rett til fri veggavis. Krev at allmannamøte skal være høyeste organ. Krev rett til å gå ut i friminuttene.

HVORDAN VIL VI HA SKOLEN?

1. *Vi vil lære om virkeligheten.* Arbeidsfolk er tjent med å vite mest mulig om naturen og samfunnet. Når arbeiderne på en bedrift skal slåss for høyere lønn hjelper det godt å kunne regne ut hvor mye bedriftsledelsen snyter dem for. Når vi skal gjøre revolusjon må vi ha lært om tidligere erfaringer fra revolusjonene, og vi må vite mye om folket i Norge og om situasjonen i verden. Skal vi bygge sosialismen må arbeiderklassen ha masse kunnskap om kjemi, fysikk, biologi, historie, om alt mulig. I Sovjet like etter revolusjonen oppfordra Lenin ungdommen til å skaffe seg kunnskap så de kunne bygge ut kraftlinjer og elektrisitet og modernisere landet. Sånn må det være når arbeiderklassen har makta.

I Vietnam dreiv FNL et stort arbeid for å lære folket å lese og skrive. De hadde små klasser ute i jungelen med bare ei tavle til hjelp.

Arbeiderklassen i Norge har og slåss for kunnskap. I begynnelsen av 1900-tallet slo de for at alle barn skulle få gå på skole.

Vi i Rød Ungdom er for å lære og for at elevene skaffer seg mest mulig kunnskap.

2. *Vi vil lære gjennom å binde sammen teori og praksis.* I Kina brukes virkelige eksempler fra fabrikker f.eks. i fysikkundervisninga. Etterpå kan elevene dra ut på fabrikken og se sjøl åssen det de har lært virker. Det er lov å bruke en del bøker på prøver. Lærere som kommer med overraskelsesprøver og lager spørsmål for å lure elevene blir sterkt kritisert. Hver skole driver en liten fabrikk eller en åkerlapp som en del av skolen. I måned i året er elevene ute og jobber på en fabrikk eller i jordbruket utafør skolen. Hver skole er knytta til en fabrikk eller et jordbrukskollektiv og arbeiderne derfra kommer på skolen og kontrollerer at undervisninga tjener deres interesser.

Skolen i Norge er helt omvendt: Undervisninga er veldig teoretisk og elevene får ikke anledning til å kontrollere at det de lærer stemmer med det virkelige livet.

3. *Vi vil ha demokrati på skolen.* I Kina har ikke lærerne noen spesiell rett til å kommandere bare fordi de er lærere. Elevene og læreren skal sammen komme seg gjennom stoffet og elevene skal lære av hverandre. De flinke skal hjelpe de

svake framover, ikke tråkke dem ned. I Kina har de timer i uka hvor de diskute-

rer undervisninga, kritiserer læreren og hverandre.

BARE SOSIALISMEN KAN SKAPE EN BRA SKOLE

Det er ikke tilfeldig at eksemplene våre er henta fra det sosialistiske Kina. I Kina har arbeiderne og bøndene gjort revolusjon og bygger sosialismen. Da blir skolen lagt opp ut fra arbeiderklassens og elevenes interesser.

Skolen kan ikke bli grunnleggende

forandra før under sosialismen. Derfor må elevene slåss for revolusjon.

Men vi kan slåss for en rekke forbedringer i skolen i dag. Vi må stille krav om demokratiske rettigheter for elevene, bort med karakterene og stille krav til undervisninga.

DET ER RETTFERDIG Å GJØRE OPPRØR

Mange tenker på at opprør og aksjoner på skolen blir straffet. Skoleledelsen kan gi oss dårligere karakterer, nekte elevene å gå utafør porten. De vil alltid prøve å ta enkeltpersoner og finne ut hvem som er lederne og utvise dem, forhøre dem til skrekk og advarsel for de andre elevene.

Da må vi spørre oss sjøl: Skal vi knele eller ta igjen? Skal vi gå rundt hele livet med bøyd nakke og la urettferdigheten i skolen fortsette, eller skal vi ta opp kampen koste hva det koste vil? Den *eneste* måten å bli kvitt det råtne skolesystemet som piner og plager elever hver dag er å slåss innbitt i mot det. Og noen må starte sjøl om de kan være få i begynnelsen. Elevenes kamp vil helt sikkert gi resultater og arbeiderklassen i Norge vil også helt sikkert kaste av seg åket en gang og gjøre revolusjon.

Det er rettferdig å gjøre opprør, men kampen må organiseres og planlegges og vi må reise mange elever til kamp så vi kan rette harde slag mot skolesystemet og ikke bare slå i blinde hver for oss.

Spørsmål:

Diskuter hvilke krav dere kan stille på skolen deres og hvordan dere skal starte aksjoner.

Det har vært alt for få kamper på ungdomsskolene de siste åra. I 1971—72 var det en bølge på mange skoler med boikott av normerte prøver. I 1972 var det en vellykka streik mot EEC på Apalløkka i Oslo. Vi skal trekke fram noen erfaringer fra en av de aller første organiserte kampene, nemlig det såkalte Manglerudopprøret. Denne saka skapte

stor opphisselse i pressa («Rødegardistene inntar Manglerud»).

Vi lar en som var med i kampene på Manglerud på den tida fortelle:

«Det hele starta i grunnen ut fra Vietnam-krigen. Noen i SUF-laget (forløperen til Rød Ungdom) tok initiativet til ei FNL-gruppe. Vi samla oss hjemme hos en og valgte styre. Vi satte oss jævlig grundig inn i situasjonen i Vietnam. Jeg trur jeg visste *mye* mer om Vietnam da enn jeg gjør nå.

På det første møtet i gruppa var det 20 stk. Så hadde vi åpent møte med film og innleiing. Vi gikk på dørbesøk på hele Manglerud. De reaksjonære starta «Gruppa for Konservativ Ungdom» (GFKU) for å gå mot FNL-gruppa og vi hadde mange harde diskusjoner.

En kveld satt vi på møte i FNL-gruppa og prata om hva vi kunne gjøre. Da var det en som kom på den lyse ideen at vi kunne heise et FNL-flagg i flaggstanga i skolegården. Vi klekte ut en sikker metode (snor med svamp på, se ill.) og satte i gang rett etter møtet — uten mere om og men.

Vi organiserte vakter — to i hvert hjørne av skolegården, 3 skulle snakke med vaktmesteren og to heiste flagget. Da elevene kom på skolen neste dag blei det røre i skolegården, mange diskusjoner. En fra GFKU prøvde å dra ned flagget, men blei stoppa. Vi ringte likså godt til alle Oslo-avisene og de kom. VG skreiv med stor overskrift: «FNL inntar Manglerud skole». Vaktmesteren ringte til brannvesenet som stilte med brannbil og stige og fikk ned flagget til slutt. Neste dag hang det flagg på omlag 11 skoler

i Oslo-området. En annen aksjon FNL-gruppa hadde var en egen demonstrasjon utafor den amerikanske ambassaden. 7 blei arrestert.

Vi begynte å skrive i skoleavisa, om Vietnam og så støtta vi Kultur-revolusjonen i Kina. Dette var for mye for enkelte folk i strøket og Menighetsrådet starta en boikott av butikker som hadde annonser i skoleavisa. Etter to nummer stoppa lærerrådet avisa. De lagde nye regler for avisa som sa at en lærer skulle gå gjennom den før den kunne utgis. Disse reglene gikk vi sjølsagt imot og leverte nr. 3 til DUS-klubben (De Unges Spareklubb — som trykte skoleaviser for hele Oslo) til trykking. DUS-klubben stoppa avisa etter påbud fra rektor og hele opplaget blei beslaglagt. Men vi var frekke — gikk ned på DUS-klubben og sa at rektor hadde glemt å få med seg platene og at vi skulle hente dem for ham. Sånn fikk vi tak i platene og kunne trykke avisa en gang til (på SUF-trykk). Da denne avisa blei spreidd på skolen gikk en av folka fra Gruppa for Konservativ Ungdom til rektor med den. To elever blei innkalt og satt i forhør i 5 timer — sånn ordentlig forhør med rektor og begge inspektørene og ei kontordame som noterte. Resultatet blei at de fikk vite hvor hele opplaget var — hjemme hos en elev. De dro hjem til ham og beslagla avisa pånytt. Vi blei ganske paffe. Men etter tre uker fikk vi trykt den opp for tredje gang og den blei delt ut av folk utafor porten.

På den tida starta vi også elevsamfunnet. Rektor saboterte det — sa at Elevrådet ikke kunne ta initiativet osv.

Elever og studenter i Kina deltar aktivt i produksjonen. Her studenten Lu Chiang-tien fra Peking ute på markene i Shenshi-provinsen der han lærer risdyrking av en gammel bonde.

osv. Men til slutt fikk vi det da til, og på det første møtet utfordra vi Unge Høyre mot Tron Øgrim om Vietnam. Da de fikk vite hvem som skulle innleie mot dem tørte de ikke stille. På møtene hadde vi innleiing, diskusjon og dans til et lokalt band. Vi viste filmen «Krig i Tunneller» (en film fra kinesernes motstandskrig mot Japan) flere ganger. Både foreldre og elever kunne komme på møtene.

Elevrådet begynte å ta opp en del saker som rektor mislikte. Da nekta han rett og slett elevrådet å ha møter. Vi holdt ulovlig møte ved flaggstanga i skolegården og krevde at dersom ikke elevrådet fikk fungere blei det streik. Og så lagde vi pressemelding om det. Det var kanskje første gang noen elever trua med streik, så det blei oppslag i alt fra

Indre Varanger Blad til Sørlandske Tidende. Rektor måtte forklare seg til pressa, fordi det var jo slått fast i lover og greier at elevene skulle ha elevråd. Han forklarte at han bare hadde latt elevrådet få en pause. Men det var jo ikke sant. Han stoppa all elevvirksomhet ved skolen (både GFKU og FNL-gruppa). Bare det kristelige skolelaget fikk fortsette.

Vi fant ut at dette ikke bare var en sak som gjaldt de aktive på skolen, men alle elevenes demokratiske rettigheter og vi satte i gang en underskriftskampanje med 4 krav:

1. Rett til elevvirksomhet på skolen.
2. Rett til skoleavis uten sensur.
3. Rett til å gå ut i storefri (det var bare 10. klassene som fikk gå utafør skoleporten og det var et råttent system, elevvakter som skulle passe på at ingen andre gikk utafør porten).
4. Lov til å røyke i skolegården.

Vi gikk rundt til alle elevene og fikk underskrifter på dette. Vi fikk lov til elevvirksomhet igjen og en fri skoleavis.

Denne aksjonen fortsatte neste år og da var det et nytt krav: Å få være inne i friminutta. En dag hadde vi et svært møte i skolegården for disse krava. Noen foreslo at vi skulle gå inn i aulaen, og vi okkuperte den — 6—700 elever. Låste døra og satte ut vakter. Så hadde vi møte for krava våre. Det var en tverrpolitisk aksjon med stor støtte. Lærera hadde kommet seg opp på galleriet gjennom en annen inngang og sto der oppe og trua med at vi måtte tilbake til klasse-

romma. Men vi fortsatte streikemøtet og tok en hel time av undervisninga. Etter dette blei elevvaktsystemet avskaffa. Jeg husker også at vi fikk holde et vellykka møte i DNS (Det Norske Studentersamfunn) med elevrådsformannen og rektor som innledere.

Skoleledelsen prøvde hele tida å plukke ut lederne for aksjonene og trakassere dem spesielt. Jeg blei innkalt hvis det var noe — omtrent uansett hva det var. Veit ikke hvorfor de tok meg, men jeg hadde altså vært formann i FNL-gruppa. Jeg husker særlig en måned — da blei jeg oppkalt nesten hver dag. Hver gang det ringte i telefonen i klasserommet visste jeg at det var jeg som skulle ned til rektor. F.eks. så var det forbud mot å dele ut løpesedler. Da gikk vi i timene og putta løpesedler i ytterlommene på tøyet som hang på gangen.

Jeg fikk alltid Ng i stil. Husker en stil jeg skreiv om Vietnam. Den fikk jeg Ng på og kommentar: «Du er nok litt for ung til å skrive om verdensproblemene

ennå». Seinere ga jeg bort stilene mine til ei jente i en annen klasse. Hun fikk alltid Mg på de samme stilene!

Det året med okkupasjonen blei to elever utvist. Elevrådsstyret hadde gitt ut en løpeseddel som kritiserte rektor hardt for at han ikke ville låne ut aulaen til et møte. Da plukka han ut to stykker og ville utvise dem. Han innkalte alle i elevrådsstyret en for en og pressa noen til å si at de ikke hadde godkjent seddelen (Han fikk t.o.m. skolelegen til å erklære den ene eleven for mentalt ubalansert!)

Historia fra Manglerud er bare ett eksempel på åssen elever har reist kamp for sine rettigheter. Men det er et viktig eksempel fordi det viser at det går an, og at ungdomsskoleelever ikke er «små barn» som ikke kan bestemme noe sjøl.

Det var SUF-erne på skolen som sto i spissen for Manglerud-opprøret. Det arbeidet som blei gjort førte til at det blei oppretta et svært SUF-lag og verva mange nye kommunister på skolen.

Bruk erfaringene fra Manglerud og andre steder til å diskutere hva dere kan gjøre på deres egen skole!

TILLEGG

Karl Marx

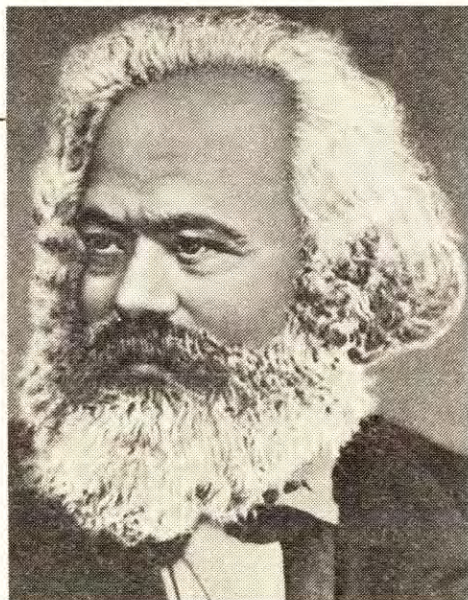
Marx blei født i Tyskland i 1818. Far hans var advokat, så Marx kom fra en borgerlig familie. Men han brukte hele livet sitt for arbeiderbevegelsen og kampen for sosialismen.

Marx blei først student. Han leste og studerte utrolig mye. Kanskje ingen annen visste så mye om historie, økonomi, filosofi og politikk som han. Han skjønnte at det var utviklinga av økonomien og klassekampen som forandra samfunnet, og ikke en gud eller genier. I mange bøker og artikler la han fram synet sitt. Det viktigste han har skrivi heter «Kapitalen», og handler om åssen det kapitalistiske systemet oppsto, åssen kapitalistene utbytter arbeiderklassen, og åssen det kapitalistiske systemet til slutt vil gå under, like sikkert som at vår følger vinter.

Sammen med Engels skreiv han «Det kommunistiske partiets manifest».

Marx og Engels er grunnleggerne av den kommunistiske teorien. Alle virkelige kommunister har som endelig mål det kommunistiske samfunnet, der menneskene ikke er delt i klasser, der det ikke fins klasseundertrykking eller en stat som undertrykker folket, der kriger og nød er avskaffa.

Sjøl om Marx brukte veldig mye av tida si til å studere og skrive, var han ingen støvete bokorm. Han jobba hardt for å organisere arbeiderne til klassekamp mot kapitalistene og staten. Han

Karl Marx

var med på å stifte og lede flere revolusjonære organisasjoner.

Herskerne skjønnte godt hvor farlig Marx var for det kapitalistiske systemet. Han blei arrestert og stilt for retten, og han blei utvist både fra Tyskland, Frankrike og Belgia på grunn av den revolusjonære virksomheten sin. De siste 34 åra av livet sitt bodde han i London.

Hele tida var han lutfattig. Han tjente ikke mye på bøkene og artiklene han skreiv, og mange ganger fikk han hjelp fra Engels for å få mat og klær til familien. I 1883 døde han.

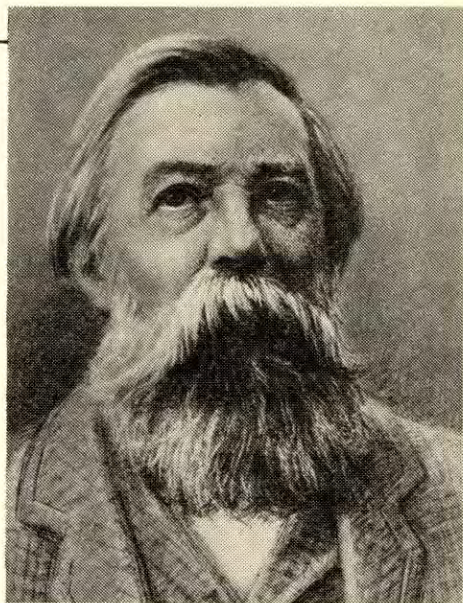
Oktober Forlag har utgitt disse artiklene av Marx: «Det kommunistiske partiets manifest», kr. 8 — 56 sider, «Lønn, pris og profit», kr. 8 — 64 sider, og «Kritikken av Gotha-programmet», kr. 6 — 70 sider.

Friedrich Engels

Engels blei født i Tyskland i 1820, og var sønn av en stor kapitalist. Far hans forlangte at han skulle jobbe ved bedriftene hans. Der så han åssen arbeiderne levde den gangen, med ubeskrivelig fattigdom, barnarbeid, steinhardt slit og kalde trange leiligheter. Han skjønnte at rikfolk kunne velte seg i luksus fordi de utbytta arbeiderne.

I 1844 traff han Marx. I nesten 40 år jobba de to sammen. De jobba i flere revolusjonære organisasjoner og skreiv flere bøker og artikler sammen. Engels skreiv mye om historie, filosofi og naturvitenskap.

Arbeidet til Marx og Engels ga store resultater. På slutten av 1800-tallet bygde nesten alle arbeiderpartier over hele

Friedrich Engels

verden på marxismen. Engels døde i 1895.

Lenin og revolusjonen i Russland

Lenin het egentlig Vladimir Uljanov. Han var født i 1870. Alt som tenåring blei han revolusjonær. Han jobba i revolusjonære organisasjoner som oppfordra til å gjøre opprør mot tsaren (keiseren) i Russland, og som leda streiker og studerte marxismen. Politiet var etter han hele tida, og han tok dekknavnet

Lenin for å forvirre dem. Men i 1895 blei han arrestert og sendt til Sibir, slik tsarstyret pleide å gjøre med revolusjonære for å holde dem borte fra arbeiderne i byene og for å knekke dem.

Etter noen år slapp han ut. Politiforfølgelsene gjorde det umulig å bo i Russland. Han dro til utlandet, og i åra

framover bodde han det meste av tida i forskjellige land i Europa. Derfra organiserte og ledet han det russiske sosialdemokratiske partiet. (Først fra 1918 kalte det seg kommunistparti.) Aviser, løpesedler og bøker blei smugla inn i Russland

Våren 1917, under den første verdenskrigen, gjorde arbeiderne og bøndene i Russland revolusjon og avsatte tsaren. Lenin kom tilbake til Russland. Tsaren var styrta, men kapitalistene hadde fortsatt statsmakta. Arbeiderne ville ikke lenger leve under kapitalismen, og de fattige bøndene hadde fått nok av at godseierne eide jorda. Leda av Lenin og kommunistene gikk arbeiderne og bøndene til væpna opprør. Høsten 1917 oppretta de den første sosialistiske staten, det første proletariatets diktatur, i verdenshistoria.

Arbeiderne overtok fabrikkene, og bøndene tok jorda fra godseierne. Men herskerne ville ikke gi seg. De organiserte væpna kontrarevolusjon. De kapitalistiske regjeringene i England, Frankrike, USA, Japan og flere andre land sendte militære styrker for å knuse sosialismen. Men arbeiderne og fattigbøndene vant. Sjøl om de var dårlig utstyrt, kjempa de med heltemot og glød mot de reaksjonære og imperialistene, for å bygge sitt eget samfunn, uten utbytting.

Lenin og Stalin

Lenin utvikla marxismen på mange områder. (Derfor blir den kommunistiske teorien ofte kalt marxismen-leninismen.) Blant de mest kjente bøkene hans er «Staten og revolusjonen» og «Imperialismen». Han utvikla også teorien om åssen det kommunistiske partiet skal fungere for å lede arbeiderklassen i kampen for revolusjonen og sosialismen. Lenin døde i 1924.

Forlaget Oktober utgir for tida «Utvalgte verker i 12 bind» av Lenin, som inneholder mye av det viktigste han har skrevet. Forlaget Oktober har også utgitt noen hefter med artikler av Lenin, blant annet «Sosialisme og krig», kr. 7 — 56 sider, og «Imperialismen og kløyinga i sosialismen», kr. 6 — 20 sider.

Stalin og sosialismen i Sovjet

Stalin blei født i 1879. Stalin var et dekknavn, egentlig het han Josef Djugasvili. Familien hans levde i djup fattigdom. Far hans var arbeider på en skofabrikk, men døde tidlig. Mor hans jobba som vaskekone. Hun greidde å få Stalin inn på en presteskole, som var den eneste sjansen barn av fattigfolk hadde til å få gratis utdanning.

Men Stalin hadde ingen interesse av guder og annen overtro. Han blei en opprører, og blei sjølsagt utvist av skolen. Han blei medlem av det sosialdemokratiske partiet, utga ulovlige løpesedler, organiserte arbeiderne til streiker og opprør i Tiflis, en by i Georgia. Gang på gang blei han arrestert og sendt til Sibir, men gang på gang greidde han å rømme for å fortsette det revolusjonære arbeidet.

Sammen med Lenin leda han revolusjonen i 1917. Da Lenin døde i 1924, blei han valgt til leder for kommunistpartiet etter Lenin.

Fram til han døde i 1953 sto Stalin i spissen for kommunistpartiet og for den første sosialistiske staten, Sovjetunionen. I 30-åra var det krise i hele den kapitalistiske verden. Millioner av arbeidsløse levde nær sultegrensa. I Sovjet var det annerledes. Der blei det bygd opp en sosialistisk planøkonomi. I stedet for kapitalister og godseiere sto arbeiderne, fattigbøndene og de organene de valgte sovjet, (sovjet betyr «råd») i spissen for staten. Arbeidsløshet, fattig-

dom, analfabetisme blei avskaffa. Det tilbakeliggende jordbrukslandet blei en svær industrinasjon.

Det kom godt med da Hitler og Nazi-Tyskland angrep Sovjetunionen i 1941, under den andre verdenskrigen. Hitler trodde han skulle greie å knuse det sosialistiske landet på få måneder. Det gikk annerledes. Sovjet, under ledelse av Stalin, blei hovedkrafta i å fri verden fra nazityranniet.

Etter krigen fortsatte bygginga av sosialismen i Sovjet. Etter at Stalin døde i 1953, greidde reaksjonære krefter å erobre makta i Sovjet. De har forandra landet til det det er i dag: ei fascistisk og imperialistisk supermakt.

Oktober Forlag har utgitt flere av bøkene og artiklene til Stalin, blant annet heftet «Den dialektiske og historiske materialismen», 48 sider — kr. 5, «Mot vulgariseringa av parolen om sjølkritikk», 20 sider — kr. 4. Det er også utgitt bøker av Stalin som: «Spørsmål i leninismen», 652 sider — kr. 64, og «Marxismen og språkvitenskapen. Sosialismens økonomiske problemer i SSSR», 143 sider — kr. 28.

Dersom du vil lese om revolusjonen og utviklinga i Sovjet kan du også lese «SUKP(b)s historie», 380 sider — kr. 39,50. Om hva som skjedde etter at Stalin døde kan du lese i «Sosialimperialismen, Sovjet i dag», 240 sider — kr. 34,50.

Mao Tsetung og revolusjonen i Kina

Mao blei født i 1893. Foreldrene hans var bønder. Mao blei tidlig opprører. På den tida var det godseierne og 'en del storkapitalister som hadde makta i Kina. Flere imperialismakter holdt deler av landet okkupert for å plyndre det. De som hadde makta holdt det kinesiske folket nede i fattigdom og uvitenhet.

Mao var med å stifte det kinesiske kommunistpartiet i 1921. I slutten av 20-åra leda Mao væpna opprør blant bøndene. De oppretta frigjorte områder. Godseierne, storkapitalistene og imperialistene tålte sjølsagte ikke dette, og de sendte svære hærer for å knuse de frigjorte områdene.

Det militære presset førte en gang til at Mao måtte ta med hele hæren sin og marsjere fra sør til nord i Kina. Titusener marsjerte over 1 200 mil — over 6 ganger så langt som fra Kristiansand til Nordkapp — i løpet av to år. Dette blei kalt «Den lange marsjen». Hele tida var de under angrep fra fiendtlige arme-er. De måtte kjempe seg fram til de kunne opprette et nytt frigjort område i Nord-Kina.

Da Japan angrep Kina i 1937, gikk Mao og de kinesiske kommunistene i spissen for å forsvare landet. I 1945 blei japanerne kasta ut. Herskerklassen starta nye kriger mot de frigjorte områdene. Men det kinesiske folket nekta å bøye

Mao Tsetung

seg. Og de vant sjøl om hærene til gods-eierne og storkapitalistene hadde bedre våpen, enormt med penger og støtte fra USA. I 1949 blei Folkerepublikken Kina oppretta, som Mao leda til han døde i 1976.

Fra begynnelsen av 50-åra har sosia-lismen blitt bygd i Kina. Kina var fattig, og de bygde massevis av fabrikker, gru-ver og andre bedrifter for å lage ting folket trengte. Før frigjøringa sulta mange. Bøndene gikk sammen om å dyrke jor-da, for å lage mer mat. Dette blei kalt kollektivbruk. Prostitusjon, narkotika-misbruk og mange alvorlige sjukdom-mer som herja i Kina før i tida, blei av-skaffa. Folk lærte å lese og fikk utdan-ning.

Fra midten av 50-åra så Mao og de kinesiske kommunistene at Sovjet hadde skifta linje. Lederne der støtta ikke lenger kommunismen, men førte en kapitalistisk politikk, og forvandla Sovjet til et kapitalistisk og imperialistisk land. Mao og de kinesiske kommunistene avslørte dette på møter med kommunister fra hele verden, og i taler og artikler.

I Sovjet hadde ledere i staten, partiet og på mange bedrifter blitt en ny herskerklasse. De utbytta arbeiderne og bøndene slik kapitalistene og godseierne hadde gjort før. Også i Kina var det slike folk som ønska å innføre kapitalismen på ny. Noen av dem hadde vært godsieiere og kapitalister før, eller var nær knytta til dem. Andre hadde høye stillinger innafor det sosialistiske samfunnet.

Etter hvert begynte noen sånne folk å oppføre seg som sjefer over folket, skaffe seg fordeler og forfølge alle som kritiserte dem.

For å forhindre at slike folk fikk makta og blei til en ny herskerklasse, starta Mao en ny revolusjon i midten av 60-åra. Den blei kalt «Den store proletariske kulturrevolusjonen». Arbeiderne, bøndene, studentene og andre deler av folket holdt svære møter der de kritiserte ledere som sjefa over folk, som levde i sus og dus og prøvde å bli nye herskere. Mange slike blei avsatt. Noen fikk fortsette hvis de innrømma feila sine. Alle folk som jobba på kontorer, i statsapparatet, som bedriftsledere og liknende måtte delta i vanlig arbeid ei viss tid av året, for at de ikke skulle miste kontak-

Yenan. Et kjent sted fra den kinesiske revolusjonen. Her holdt Mao Tsetung og sentralkomiteen i kommunistpartiet til i flere år under motstandskrigen mot Japan.

ten med vanlige folk.

På denne måten blei det proletariske diktaturet styrka i Kina, slik at arbeiderne, bøndene og resten av folket fortsatt skulle ha makta.

Mao har skrevet mange viktige artikler. Han har vist at klassekampen fortsetter under sosialismen, og at arbeiderne, bøndene og andre deler av folket aldri må slappe av og la sjefer, byråkrater og andre folk i ledende stillinger bli til en ny herskerklasse. Mao viste at dette har skjedd i Sovjet, som er blitt ei fascistisk og imperialistisk supermakt.

Vi kan lære veldig mye av å lese det Mao har skrevet. Mye er utgitt på Forlaget Oktober, f.eks. boka «Skrifter i Ut-

valg», kr. 32,50 som har flere av de viktigste artiklene hans. Dessuten fins flere hefter, blant annet «Taler på Yenan-konferansen om kunst og kultur», kr. 7 og «Om de ti viktigste forholda», kr. 5. I boka «Om den langvarige krigen» kr. 28, legger Mao fram prinsippene for folkekrig. «Bekjemp bokdyrkelsen. Forbedre våre studier», kr. 2, «Tjen folket (De tre mest leste)», kr. 1, «Mao, Om 2. verdenskrig», kr. 6, «Om nydemokratiet», kr. 8.

Nå har også «Verker i utvalg», bind 5 kommet ut, på 532 sider, kr. 49 hefta. Du kan også abonnere på hele serien med verker i utvalg av Mao Tsetung.

Sovjet etter Stalin

I dag er ikke Sovjet et sosialistisk land. Det er ikke arbeiderklassen og folket som har makta i Sovjet, men en klikk byråkrater, bedriftsledere og lederne i partiet. Det kaller seg fortsatt «kommunistisk», men er ikke mer kommunistisk enn Høyre eller «Norsk Front». Herskerne har innført fascismen. Alle som er imot de som har makta, blir forfulgt, satt i fengsel, sendt på sinnssykehus eller de blir til og med henretta. Fabrikkene forsøker å få mest mulig profitt, og bedriftslederne og resten av herskerklassen stikker store deler av overskuddet i egen lomme, akkurat som i det kapitalistiske Norge. Mange arbeidere går arbeidsløse, mens herskerne lever i luksus. Bresjnev

Sovjet er ikke lenger et sosialistisk land. En ny herskerklasse som lever i den største luksus har makta. Bildet viser moter for den nye herskerklassen.

for eksempel har som hobby å samle på digre luksusbiler og veddeløpshester.

Åssen kan et sosialistisk land bli kapitalistisk på nytt? Under sosialismen er sjølsagt ikke alle folk sosialister og kommunister. Noen få drømmer om å opprette et nytt klassesamfunn, der de sjøl er den herskende klassen, der de har all makt og trækker på vanlige folk, der de sjefer over det arbeidende folket og skaffer seg feite lønninger mens andre alltid må slite for å greie seg.

Får sånne folk sjansen, vil de gjøre kontrarevolusjon, avskaffe sosialismen og opprette et nytt kapitalistisk diktatur.

I Sovjet hadde slike folk kommet seg inn i kommunistpartiet. De lot som de var kommunister, men i virkeligheten var de borgere. En sånn fyr var Krustsjov, som overtok etter Stalin og herska fram til 1964, da Bresjnev overtok. Først fikk Krustsjov og tilhengerne hans kasta alle som støtta Stalin ut av kommunistpartiet. Så bakvaska de Stalin, kalte han «morder» og «despot», og det blei forbudt å lese hva Stalin hadde skrive. Samtidig som de kalte seg «kommunister» forfalska de hele den kommunistiske teorien. De reviderte den. Derfor kaller vi dem revisjonister.

Det økonomiske systemet blei kapitalisme pånytt. Staten eier bedriftene. Men produksjonen blir drevet for å få mest mulig overskudd og makt for herskerne, ikke for folkets beste.

De støtta ikke lenger revolusjon i de kapitalistiske landa, og de nekta å gi våpen til folk i undertrykte land som slåss mot imperialismen.

Herskerklassen i Sovjet starta en svær opprustning. De bygde en enorm militærmakt, med marine på alle hav, akkurat som USA. Overfor de fattige landa i verden kjøper de billig og selger dyrt, skaffer seg billige råvarer, og bygger bedrifter der overskuddet går til herskerne i Moskva i stedet for til folket sjøl. Herskerklassen i Sovjet utbytter mange folk i verden, spesielt i Øst-Europa, slik USA utbytter folkene ved å kontrollere mye av rikdommene i mange land i Europa, Sør-Amerika, Asia og Afrika.

Konkurransen mellom USA og Sovjet om herredømmet i verden vil til slutt føre til en verdenskrig mellom de to supermaktene.

AKP(m-l)

AKP(m-l) betyr Arbeidernes kommunistparti (marxist-leninistene). AKP(m-l) blei stifta i 1973. Partiet har leda mange viktige kamper og aksjoner. AKP(m-l) kjemper for at arbeiderne skal få høyere lønn og bedre sted å bo. De slåss mot kvinnediskriminering og mot under-

trykkinga av ungdommen. AKP(m-l) støtter alle folk i verden som slåss for å frigjøre seg, og protesterer mot all undertrykking og urettferdighet. Partiet er hata av dem som har makta her i landet. Mange medlemmer og sympatisører av partiet har blitt sparka fra jobben sin.

Sikkerhetspolitiet forsøker så godt de kan å få greie på hvem som er medlemmer.

Men ingen ting kan hindre kommunismen i å seire til slutt.

AKP(m-l) er partiet til arbeiderklassen i Norge. Det betyr ikke at alle arbeidere er medlemmer av partiet eller at flertallet av arbeiderne er enige med AKP(m-l) i dag.

Det betyr at AKP(m-l) er det partiet som slåss for det som er best for arbeiderne nå og det som er best for dem i framtida. Det er bare et sosialistisk Norge som vil skape trygge kår for arbeidsfolk. Derfor slåss AKP(m-l) for sosialismen. Og AKP(m-l) forteller at kapitalistene vil forsøke med alle midler å hin-

Aktivister for Rød Valgallianse sprer materiell og aviser på Kalvøya-festivalen utafor Oslo.

dre Norge i å bli sosialistisk. Derfor må arbeiderne og alle andre som vil ha sosialisme, være godt forberedt og klar over at revolusjonen vil skje med våpen i hand.

Rød Ungdom

Rød Ungdom er ungdomsorganisasjonen til AKP(m-l). Alle som støtter Rød Ungdom og AKP(m-l) kan bli medlem. Rød Ungdom er åpen for alle som vil slåss mot kapitalismen, som vil lære om sosialismen eller som vil slåss mot den undertrykkinga som ungdommen er utsatt for på skoler, på arbeidsplasser og i fritida.

Medlemmer av Rød Ungdom setter i gang aksjoner og går i spissen for kampen til ungdommen. Vi slåss mot imperialismen og støtter folkene i den 3. verden som vil frigjøre seg. Vi setter i gang

kurser og studiesirkler der du kan lære mer om samfunnet vi lever i. Du kan lære om hvor mye løgn som lærebøkene inneholder. Du kan lære om Kina og Mao Tsetung, om sosialismen og om hvorfor arbeidsfolk er utbytta.

Du trenger ikke vite alt for å bli medlem. Tvert om, Rød Ungdom er til for at ungdom skal lære mer om kommunismen, om klassekamp.

Syns du Rød Ungdom står for det som er riktig, så meld deg inn og bli med og gjør Rød Ungdom enda bedre!

Sommerleir

Hvert år blir det arrangert sommerleire over hele landet. De er åpne for alle som har lyst til å vite mer om hva AKP(m-l), Rød Ungdom og NKS står for. Noen leire er for eldre folk, andre for ungdom. De varer ei uke.

På leirene er det flere politiske foredrag, gruppediskusjoner og allmannamøter. Det er en fin anledning til å lære mye om politikk, og å spørre om alt du lurer på.

Sommerleirene er som små kommunistiske samfunn. Allmannamøter

bestemmer åssen oppgavene skal bli fordelt. Hele leiren blir demokratisk leda gjennom diskusjoner og vedtak.

Sommerleirene er også en fin ferie. Det blir mye anledning til bading og sport. Vil du vite mer om sommerleirene, så spør en Rød Ungdom'er eller en annen som har vært på leir.

Du kan melde deg på hos Rød Ungdom'ere du kjenner. Eller du kan lese annonser om leirene i Klassekampen eller Røde Garde, og melde deg på slik det står i annonsen.

Streikekampene

Under kapitalismen vil streiker bryte ut gang på gang. Arbeiderne ser at mens de sliter og jobber, er lønna deres lav, mens fabrikkene og sjefene stikker store fortjenester i lomma. Prisene øker, men lønningene er de samme, slik at arbeiderne får mindre å leve for. For å bekjempe forverringa, eller for en sjelden gang å oppnå forbedringer, går arbeiderne til streik. Produksjonen stopper opp, og inntektene strømmer ikke lenger inn til fabrikkene og sjefene. På den måten forsøker arbeiderne å tvinge kapitalistene til å gi etter for rettferdige krav.

Endel streiker retter seg ikke direkte mot arbeidsforholda på stedet, men mot f.eks. norsk medlemskap i EEC, for forbud av naziorganisasjoner osv. Slike streiker kaller vi politiske streiker.

Streikene er en veldig viktig del av klassekampen. Det er en åpen kamp mellom kapitalister og arbeidere. I en streik lærer arbeiderne mye om samfunnet. De ser klart hvem som støtter dem, og hvem som går imot dem. De ser at bedriftseierne går imot sjøl enkle og små krav. De ser at staten har gjort nesten alle streiker ulovlige, sjøl om dette er en av de viktigste måtene arbeiderne kan slåss for interessene sine på. De ser at kapitalistene gang på gang sender politiet mot de streikende. De ser at Arbeiderpartiet går imot dem. Ledelsen i LO og fagforbundene gjør alt for å knekke streikene, og gir ikke de streikende ett øre i støtte, sjøl om de sier de har streikekasser med millioner av kroner. De ser at ledelsen i SV og «NKP»

sier at de støtter arbeidsfolk samtidig med at de sprer løgner om streikende arbeidere.

Men arbeiderne ser også at det er mange som støtter dem. AKP(m-l) gjør alt de kan for å støtte. Streikestøttekomiteer samler inn penger. Titusenvis av arbeidsfolk over hele landet, og mange fagforeninger sender støtteerklæringer og gir penger. Mange streiker får sympati fra breie lag av folket, fordi enhver kan se hvor rettferdige streikene er.

I 70-åra har det vært både flere og hardere streiker enn det var i 50- og 60-åra.

Noen av de viktigste streikene de siste åra:

1970: Arbeiderne i Sauda og sporsveisarbeiderne i Oslo streika for bedre lønninger.

1971: Arbeiderne ved Austad i Tromsø streika for bedre arbeidsforhold. Austad er en trelastbedrift.

1972: Politiske streiker mot medlemskap i EEC.

1974: Heismontør-streiken. Telefon-sentralmontørene ved Standard Telefon & Kabel i Oslo streika.

1975: Arbeidere ved Hammerverket i

Stavanger streika for å hindre usaklig oppsigelse av en arbeider. Saka kom i retten, og til slutt dømte Høyesterett at oppsigelsen var usaklig. Men arbeiderne som streika fikk sparken.

1976: Streiken ved Jøtul i Oslo, for å fjerne en sjef som tyranniserte arbeiderne. Arbeiderne ved Linjegods på Alnabru i Oslo streika for bedre lønninger. Ei gruppe fremmedarbeidere ved Norsk Champignon i Skedsmo streika mot de nedverdiggende arbeidsforholda. Arbeiderne ved Zinken i Odda streika for bedre lønninger. Hele papirindustriforbundet hadde politisk streik og krevde forbud av den nazistiske organisasjonen «Norsk Front».

1977: Bryggearbeiderne i Oslo streika mot en avtale som ga store lønnsnedslag. Arbeiderne ved Steinulla i Moss streika for bedring av lønna. Arbeiderne ved Fellesmeieriet i Oslo streika for bedre lønninger. Kommuneansatte i Oslo streika mot en dom som ga to nazister erstatning etter at sporsveisarbeiderne i Oslo hadde krevd dem vekk fra arbeidsplassen sin.

Dette er bare noen få av alle streikene som har vært i de siste åra.

1. mai

1. mai er arbeiderklassens internasjonale kampdag. Denne dagen demonstrerer arbeidere og mange andre for krava sine, mot kapitalismen og for sosialismen. 1. mai-demonstrasjonene starta i 1890.

Den gangen var kravet om 8-timers arbeidsdag det viktigste. Da var ikke 1. mai fridag sånn som det er i landet vårt. Da fikk mange folk sparken dersom de skofta jobben og demonstrerte. I andre

land blei og blir arbeidere skutt på og drept når de demonstrerer 1. mai.

På mange plasser i Norge blir det organisert Faglig 1. mai-Front-demonstrasjoner. Her demonstrerer tusener av folk mot undertrykkinga av arbeidsfolk, for ungdommens krav, mot imperialismen eller for sosialismen, og mange andre rettferdige saker. De fleste steder i landet er Faglig 1. mai-Front-togene de største.

Arbeiderpartiet arrangerer også 1. mai-tog. Disse togene blir brukt for å støtte Arbeiderparti-regjeringa og den kapitalistiske politikken den fører. Noen

steder arrangerer også SV og «NKP» tog. De står for omtrent det samme som Arbeiderparti-togene.

Dere må også delta i demonstrasjoner og tog som Faglig 1. mai-Front arrangerer. Det er viktig at så mange som mulig kommer seg ut og protesterer denne dagen. Da viser vi at vi er mange som ikke finner oss i å bli tråkka på og utbytta. Dere bør diskutere dere imellom om hvilke saker dere vil demonstrere for eller protestere mot nå 1. mai. Og så må dere få med dere så mange som mulig i toget til å slutte opp om krava deres.

8. mars

8. mars er kvinnes internasjonale kampdag. Denne dagen har i de seinere åra blitt markert med demonstrasjoner rundt om i landet. I de siste 2 åra har Kvinnefronten tatt initiativ til å danne 8. mars komiteer. I disse komiteene sitter det kvinner med forskjellig politisk syn.

8. mars komiteene har arbeida aktivt for å samle flest mulig kvinner til å de-

monstrere mot all kvinneundertrykking.

Flere og flere kvinner og jenter slåss aktivt for sjølbestemt abort, for gratis daghjem til alle barn, for arbeidsplasser for kvinner, for lik lønn for likt arbeid, mot imperialismen og fascismen og mange andre saker.

8. mars er den dagen kvinnene markerer styrken sin bak disse kravene.

Fascismen, nazismen og «Norsk Front»

Hitler var nazist. Det styret han fikk innført i Tyskland, gikk ut på sanne saker som:

— Alt demokrati blei avskaffa. Alle andre partier enn nazi-partiet blei forbudt. Frie fagforeninger blei avskaffa. Kommunistar, sosialistar og andre som

var imot Hitler blei fengsla, torturert og myrda i tusentall. Folk som bare forsøkte å si imot Hitler, kunne regne med at Gestapo kom på døra deres om natta og fikk dem sendt i konsentrasjonsleir. Alle måtte følge Der Führer (føreren), ingen diskusjon blei tålt.

— Staten var rasistisk. Hitler påsto at tyskerne var overlegne alle andre folkeslag, og forakta alle andre folk. Spesielt gikk det ut over jødene. Hitler fikk flere millioner av dem utrydda i gasskamrene.

— Tyskland blei den verste imperialistmakta. Hitler satte igang den andre verdenskrigen. Tyskland erobra det meste av Europa. Men da Hitler prøvde å ta det sosialistiske Sovjet, led han nederlag.

— Storkapitalen fikk allslags fordeleler. Streiker og lønnskrav var forbudt. Ingen fagforeninger eller andre arbeiderorganisasjoner var lovlige, medlemmer og ledere i dem blei tatt, torturert og sendt i konsentrasjonsleirer. Storkapitalen fikk kjempeprofitter. Overalt der Tyskland erobra, kom storkapitalen etter, plyndra områdene og fikk gigantiske fortjenester.

På skolen lærer vi at grunnen til alt det fæle og grusomme Hitler gjorde, var at han var en gal tyrann. Det er riktig at han var en sinnssyk diktator. Men hvorfor lot de mektige i Tyskland en sinnssyk tyrann regjere i 12 år (1933—1945)? Fordi storkapitalistene tjente på det. De hadde fordel av at han knuste organisasjonene til arbeiderne, og at han erobra land etter land som de tyske storbedriftene kunne bruke for å øke profitten sin. Derfor lot de han holde på og støtta han aktivt, sjøl om de lett kunne kasta han om de ville det. Storkapitalen i Tyskland støtta han før han fikk makta, og de støtta den grusomme politikken hans etterpå også.

Det tyske nazistpartiet til Hitler er et eksempel på en type kriminelle politiske

organisasjoner som fantes i 20- og 30-åra i omtrent alle land i Europa. Noen steder kalte de seg nazistiske, andre steder fascistiske. Fascistpartiet til Mussolini i Italia hadde makta der fra 1922 til 1943. Partiet til Quisling, Nasjonal Samling (NS), var det norske nazistpartiet på den tida. Det hadde ingen støtte blant folk. Men da de tyske nazistene okkuperte Norge i 1940, satte de inn Quisling som regjeringssjef. Han var en landsforræder, og blei skutt i 1945.

Nazistene og fascistene led nederlag i den andre verdenskrigen. Men ideologien deres er ikke død. I mange land har det dukka opp nazistiske og fascistiske organisasjoner på nytt. I Norge kaller de seg «Norsk Front.» Føreren der heter Erik Blücher. «Norsk Front» står for den samme politikken som nazistpartiet til Hitler.

«Norsk Front» er rasistisk. De forakter andre folkeslag, spesielt hvis de har en annen hudfarge. De går inn for å forfølge og terrorisere fremmedarbeidere, og å jage dem ut av landet. De er helt imot at alle folkeslag er like, og skal ha de samme rettighetene.

«Norsk Front» er imot alt demokrati. Fagforeninger, det kommunistiske partiet, og alle andre organisasjoner som er imot nazismen skal knuses. Terror mot arbeidsfolk, og fordeler for storkapitalen, er politikken til «Norsk Front.»

I dag retter «Norsk Front» terroren sin spesielt inn på kommunistene i AKP(m-l) og fremmedarbeidere. Nazistene i Norge har stått bak attentatet mot Oktoberbokhandelen i Tromsø i

1977, der folk unngikk å bli drept bare ved en tilfeldighet. De har også gjort attentater mot andre bokhandler, kontorer, 1. mai-demonstrasjoner og andre progressive tiltak.

Om de kom til makta, er det ikke bare kommunistene og fremmedarbeidere som vil bli terrorisert. Alle demokratiske rettigheter vil bli avskaffa.

Nazismen og fascismen er arbeidsfolks verste fiende. Hele det norske folket fikk lide under landsforræderiet og terroren deres under den andre verdenskrigen. Quisling-partiet NS blei forbudt etter krigen. Nazistene og fascistene er politisk kriminelle. Nazistiske og fascistiske organisasjoner må aldri få vokse fram igjen.

DNA-regjeringa vil ikke forby «Norsk Front». Men hundre-tusener av arbeidsfolk går inn for å få dem forbudt. Hele Papirindustriarbeiderforbundet har gått til streik for dette kravet, og hundrevis av fagforeninger har krevd det. Dette er et veldig viktig krav i dag. Samtidig er det viktig å bekjempe alle nazister og nazistiske grupper der de dukker opp. Ett fint eksempel her er elevene ved Stokmarknes Gymnas. De krevde at en nazistisk lektor, Hoaas, som er en av lederne i «Norsk Front» og som har skrevet flere propaganda-skrifter for nazismen, skulle kastes ut av skolen.

Røde Garde

Røde Garde er avisa til Rød Ungdom. Den kommer en gang i måneden, og koster 3 kroner. Abonnement koster 30 kroner i året. I Røde Garde står det mye

om hva som skjer på ungdomsskoler og gymnas, på yrkesskolene, åssen unge arbeidere og unge arbeidsløse har det, om kamper for «et sted å være» og mot politivold, om sosialismen og om politikken til Rød Ungdom.

Uredd

Uredd er et blad som Rød Ungdom lager for elevene på ungdomsskolene og man-

ge andre. Det koster bare kr. 1,50. Det tar opp de tingene som ungdommen er opp-tatt av på en enkel og grei måte. Den er fin å selge til alle i klassen, venner og kjente.

Klassekampen

Klassekampen *dagsavis*, som kommer ut alle dager i uka utenom søndag. Nå har den 16 sider hver dag.

Det er veldig viktig at det fins ei kommunistisk dagsavis. Her får du vite det som skjer både i Norge og i verden hver eneste dag. Du kan lese åssen arbeidsfolk har det, og om kampene deres mot fabrikkene og sjefene, om åssen ung-

dom aksjonerer for «et sted å være», om åssen folkene i den tredje verden slåss mot imperialismen og om sosialismen i Kina.

Du får kjøpt Klassekampen av dem

som selger på gata, på bedrifter og i boligstrøk. Den fins også i Narvesen-kiosker, og på Oktoberbokhandlene. Det er best å abonnere — da får du den hjem i postkassa hver dag.

Bøker som er fine å lese og hva du finner i dem

Mange steder i landet fins det Oktober-bokhandler. (I Oslo selger bokhandelen Tronsmo bra bøker.) Der vil du finne mange bøker som du kan lære av, og som er spennende å lese. Mange av dem blir utgitt av Forlaget Oktober.

Forlaget Oktober utgir mange bøker om den kommunistiske teorien, f.eks. av Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao. Du finner også bøker av mange andre store kommunister, og bøker som legger fram synet til AKP(m-l), Rød Ungdom

og NKS (Norges kommunistiske studentforbund), AKP(m-l)s studentorganisasjon.

Du bør skaffe deg en katalog over hvilke bøker som er utgitt av Forlaget Oktober. Husk også at det er kommet mange gode bøker på andre forlag. (Sivle heter et lite forlag som har utgitt mye bra.) Nå skal vi nevne endel bøker som vi mener er bra å lese og som gir mye informasjon og lærdom uten å være for vanskelige:

Alexander Fadejev **Den unge garde** 554 s., kr. 54,-

Et storverk om Sovjet-ungdommens illegale kamp mot de tyske okkupantene under den 2. verdenskrigen. Hendingene

i boka er henta fra virkeligheten, og handler om ei motstandsgruppe fra den vesle gruvebyen Krasnodon i Ukraina.

Bodil Ekre **Vi må gjera noko, Hans!** 107 s., kr. 19,50

Hans er dum. Det har han lært den tida han har gått på skolen. Men han er ikke dummere enn at han skjønner det fins urett i verden. Både på heimplassen, Barklo og i det fjerne Vietnam der amerikanerne dreper og plyndrer. I denne

boka blir du med Hans på demonstrasjon mot filmen «Green Berets», en propagandafilm for amerikanerne si framferd i Vietnam. Du blir med han på skolen, på fest og heime hos familien. Ei bok for ungdom.

Aasmund Haugen Oss menneskeforaktere imellom 160 s., kr. 18,-

Aasmund Haugen har vært politiaspirant ved Oslo Politikammer. Boka hans er ei bok ungdom, spesielt i de store byene, nikker gjenkjennende til. De nøler ikke et sekund med å gå god for Haugens fortelling om tøffe og brutale politifolk som heller gir «durven» en på tryknet enn å komme med noen vennlige

ord. Foruten Haugens egen beretning inneholder boka en serie fotografier som viser politiet i aksjon, og et etterord som viser at Haugens egen fortelling ikke er noe særtillfelle, men passer inn i den mengden av historier som kan fortelles om brutal politimakt.

Toril Brekke Jenny har fått sparken! 125 s., kr. 27,-

Leif, baker som begynte i læra da han var 15 år, sier dette om boka: «Endelig har vi fått ei lettlest, spennende og lærerik bok som handler om hverdagen vår, om åssen vi har det på jobben, åssen vi tenker på oss sjøl, på sjefa våre, framti-

da vår og kampen vi må føre for et bedre samfunn».

Boka er og en kvinnevernroman. 60 år gamle Jenny får sparken etter 18 år ved fabrikk. De yngre jentene på jobben tar opp kampen for Jenny, og de vinner!

Jon Michelet Orions belte 447 s., kr. 42,-

Tre «fribyttere» drar til Svalbard i ei gammel skute for å tjene litt ekstra på jakt. Tilfeldig kommer de over en russisk lyttestasjon. De blir oppdaga og jakta er i gang. En kommer seg unna. Men framfor å bli tatt godt vare på av norske myndigheter, blir han fengsla,

anklaget for å ha skutt en russisk tjenestemann og satt under harde forhør. Romanen er langt mer enn en spennende handling. I klare riss får vi se supermaktenes rivalisering på nordkalotten. Forfatteren er tidligere kjent for romanen «Jernkorset».

Chu Po**Spor i snøen****Del 1: Hestepisker Hsu***111 s., kr. 22,-*

Forfatteren var med i Den åttende rutearmeen under frigjøringskrigen. Romanen kom i 1958 og blei mektig populær. Den er sjeldent spennende og handler om ei lita avdeling fra Frigjøringshæren som i 1946 skal spore opp og tilintetgjøre bandittavdelinger som terroriserer

Del 2: Ta Tigerfjellet med krigslist*215 s., kr. 27,-***Del 3: Seier ved Karpeporten***160 s., kr. 24,-*

folket. Denne romanen blei undertrykt av «firerbanden». Disse gjorde alt for å undertrykke all kultur fra før kultur-revolusjonen for at de sjøl skulle få æra for det som blei produsert og vist. Først nå er boka kommet i ny utgave i Kina.

Dag Solstad SVIK — Førkrigsår 203 s., hft. kr. 36,-, innb. kr. 47,-

I Rathkesgate på Grünerløkka i Oslo le-

ver arbeiderfamiliene mens krigen nær-

mer seg. Romanen forteller hvordan Arbeiderpartiets ledere sviker arbeiderklassen og støtter de fascistiske «slaktere» i Finland mot Sovjetunionen i vinterkrigen. Denne kampanjen blir brukt for å knekke kommunistene og sikre classesamarbeidet på bedriftene. Rundt denne tråden blir livet til vanlige arbeider

dere spunnet inn. Vi er med på «Østkantstafetten» og dans i Grünerløkka folkets hus. Spaniakjemperne kommer hjem — og så kommer krigen. Romanen får en fortsettelse i to nye bind. Der vil Solstad skrive fortellinga om hvordan personene du møter i denne boka opplevde krigsåra fra 1940 til 1945.

P.M. Lysetøl **Palestinerne. Historie og frigjøringskamp** 272 s., kr. 30,-

Ei veldig fin bok som forteller om hvordan det palestinske folket har blitt svikta og forrådt i mange, mange år, om hvor-

dan folket har begynt å slåss mot sionistene i Israel for å få landet sitt tilbake og mye mer.

Nikolai Ostrovskij **Hvordan stålet ble herdet** 432 s., kr. 46,-

En spennende roman fra revolusjonens Russland. Arbeidergutten Pavel Kortsjagin vokser opp under tsardømmets tyranni. Han vil slåss mot uretten og følger de revolusjonære når revolusjonen

kommer, tar del i det illegale arbeidet og er med i borgerkrigen. Etter revolusjonen ofrer han seg helt for oppbygginga av verdens første arbeiderstat.

Sunao Tokunaga: **Gata utan sol** 167 s., kr. 35,-

Japansk arbeiderroman. Tre tusen arbeidere kjemper i nitti dager mot den japanske finansblokka og mot politiet. De blir splitta, en del blir fengsla. Men

kampfronten utvider seg stadig. Bare sulten gjør at streiken bryter sammen. De gamle gir opp, men ungdommen løfter fana for å gå til nye kamper.

Asbjørn Elden: **To slags folk i Travelfoss** 345 s., kr. 39,50

I denne boka har Asbjørn Elden skrevet historia om to slags folk i Travelfoss, et industristed som de fleste i Norge. Byen er oppdikta, men det Elden har å fortelle er troverdig nok. To slags folk — det er husmenn og velberga bønder, tjeneste-

folk og gardsfolk, bruksarbeidere og bruksherrer, lønnsarbeidere og direktører. Ja, det er to slags folk i fagforeningene og, to linjer som tjener hvert sitt slag.

Dritero Agolli **Kommisær Memo** 314 s., kr. 44,-

En av de mest populære romanene i Albania. Den er om frigjøringskrigen mot de nazistiske inntrengerne i Albania under 2. verdenskrig. Forteller om hvordan kommunistpartiet, gjennom kom-

misær Memo, vinner ledelsen av frigjøringskrigen. En spennende og varm roman som forteller mye om hva krigen mot inntrengerne gjør med landet og folket der.

STUDIESIRKEL FRA RØD UNGDOM

**Har du lurt på hvorfor vanlige folk ikke har noe å si i Norge?
Har du lurt på hvorfor noen land er rike mens andre er fattige?**

Har du lurt på hvorfor det lages mer våpen enn noen gang, samtidig som nesten alle snakker om fred?

Har du lurt på hvorfor skolen er så drepende kjedelig?

Har du tenkt på hvordan du egentlig ville hatt skolen dersom ungdommen kunne bestemme?

Lurer du på hvordan det vil bli i et sosialistisk Norge?

Denne studiesirkelen gir svar på slike ting. Den gir også opplysninger om hvem Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao var og mye annet.

Sirkelen er på tre møter. Den er enkelt skrevet og kan forstås av alle.

START EN STUDIESIRKEL!

MELD DEG INN I RØD UNGDOM!

